

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἔν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Αὐγούστου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 36

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ὁ Γιόγκ ἦταν ἓνας ἐξυπνος νέος ἀπὸ τὸ Ἀννάμ, ποὺ εἶχε ἄλλοτε καταταχθεὶ στὸν ἀποικιακὸ στρατὸ κι' εἶχε γίνεи λοχίας. Κι' ὅταν ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀρχισε νὰ φτιάχνει τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ Ἀννάμ καὶ στρατολόγησε ἐργάτες, ὁ Γιόγκ παρουσιάστηκε κι' ἔγινε ἀμέσως δεκτός, γιατί τὸ στρατιωτικὸ του βιβλιάριο ἔγραφε «διαγωγὴ ἀρίστη».

Ἦταν ὄχι μόνον ἐξυπνος, ἀλλὰ καὶ εὐσυνείδητος καὶ προνοητικὸς κι' ἀκόμα ἱκανὸς νὰ διοικεῖ καὶ νὰ προστάζει. Οἱ μηχανικοὶ τὸν διέκριναν ἀμέσως καὶ τὸν διορίσαν ἀρχηγὸ ἐνὸς ἀποσπάσματος ἀπὸ ἐργάτες, ποὺ ἡ δουλειὰ του ἦταν νὰ τοποθετεῖ στὸ δρόμο, εὐθὺς μόλις τὸν ἀνοίγαν οἱ ἄλλοι ἐργάτες, στύλους ποὺ ἔδειχναν τὰ χιλιόμετρα, σημάδια γιὰ τίς ἀποστάσεις, καὶ στύλους γιὰ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα.

Ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπὸ ἐκτάσεις σκεπασμένες μὲ πυκνότατα δάση, καὶ τὸν ἀνοίγαν δουλεύοντας ἀδιάκοπα μὲ τσεκούρια καὶ πριόνια. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Γιόγκ ἐργαζόταν σὲ μιὰ περιοχὴ, ὅπου λίμναζαν τὰ νερά τῶν βροχῶν καὶ σχηματίζαν ἔλη. Τρία χιλιόμετρα πρὶ βορρηνά, ἐργαζόταν τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Τράν, ἄλλου Ἀνναμίτη, συναδέλφου τοῦ Γιόγκ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, τὰ βαγονάκια πήγαιναν κι' ἐρχόνταν πάνω σὲ γραμμές, κουβαλώντας χρώματα καὶ ξυλεῖα. Κι' ὅταν βράδευαζε, τὰ δυὸ ἀποσπάσματα ἔσμιγαν σ' ἓνα μεγάλο ὑπόστεγο, ποὺ χρησίμευε καὶ γιὰ θάλαμος ὑπνίου. Ἐκεῖ οἱ δυὸ ἀρχιεργάτες καθόνταν καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Ἐνα βράδυ, ὁ Τράν ἦταν συλλογισμένος :

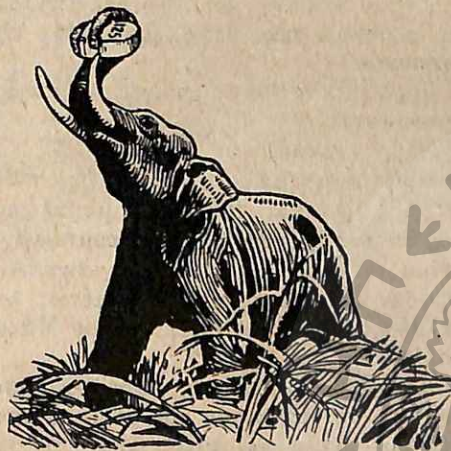
— Τὸ Πνεῦμα τῶν νερῶν θὰ πεθάνει,

εἶπε ἀποφθεγματικὰ. Σήμερα δὲν ἔθρεξε!

— Ὁ Δράκοντας φαίνεται πὼς τὸ νίκησε, ἀπάντησε ὁ Γιόγκ, καὶ ἡ φλογερὴ του ἀναπνοὴ ἐξέερανε τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ!

— Περύεργο, εἶπε ὁ Τράν. Σήμερα τὸ πρωτὶ εἶδα ὅτι ὁ δρόμος ἦταν χαλασμένος σὲ διάστημα ἑκατὸ μέτρων πάνω-κάτω. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἄγνωστοί γίγαντες εἶχαν ἀναποδογυρίσει καὶ κατστρέψει τὰ πάντα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν συλλογισμένος

«Ξεροῖζωναν τοὺς στύλους καὶ τὰ σημάδια τῶν χιλιόμετρων...»
(Σελ. 422, στ. γ')

ὁ Γιόγκ. Ἦταν αἰγούρος ὅτι χθὲς εἶχε στήσει τὸ στύλο τοῦ 125ου χιλιόμετρου καὶ σήμερα δὲν τὸν βρῆκε!

Τὴν ἀκόλουθη μέρα, ὁ Γιόγκ ἦταν ἀνήσυχος μὲ τὰ σωστά του. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι χιλιόμετρικοὶ στύλοι εἶχαν ἐξαφανισθεῖ! Ἐψάξε ὅμως καὶ τέλος τοὺς βρῆκε κρυμμένους μέσα σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ φύλλα.

— Κάποιος κατεργάρης θέλησε νὰ σοῦ κάμει φάρσα, εἶπε ὁ Τράν.

— Ἐνας ἄνθρωπος, ὅσο κατεργάρης κι' ἂν εἶναι, καθὼς λές, δὲ μπορεῖ νὰ σπάσει στὰ δυὸ σὰ σπιρτόξυλο, ἔναν στύλο τοῦ τηλεγράφου!

Ὁ Τράν ἀρχισε νὰ σφυρίζει, χωρὶς νάπαντᾷ.

— Εἶναι τὰ Πνεύματα τοῦ δάσους, ποὺ πέρνουν τὴν ἐκδίκησίν τους, εἶπε ὁ Γιόγκ. Ἐγὼ λέω νὰ εἰδοποιήσω τὸ μηχανικό.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ, πήρε τὴν τηλεγραφικὴ συσκευή, ποὺ ἦταν στὸ ὑπόστεγο καὶ κάλεσε: Καμμιά ἀπάντησις. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κοιμήθηκε πολὺ ἄσχημα ὁ Γιόγκ. Τὴν αὐγὴ, ὁ μηχανικὸς ποὺ ὀδηγοῦσε τὴ μικρὴ ἀτμομηχανή, τοῦφερε μιὰν εἰδηση, ποὺ μεγάλωσε περισσότερο τὴν ἀγωνία του: Σὲ ἀπόσταση ἑξῆ χιλιόμετρων στὴ σειρά, κανένας στύλος δὲν ἔμενε ὀρθιος. Κοίτονταν ὅλοι ἀπάνω στὸ δρόμο, ἀνάμεσα σὲ κουβαριασμένα σύρματα, πλᾶϊ στὸ χιλιόμετρο 120.

Τὰ πράγματα ἦταν πολὺ σοβαρά. Ὁ Τράν κι' ὁ Γιόγκ ἔστειλαν τὴν ἀτμομηχανή, ποὺ ξεφύσαγε ἀχνοὺς ἀπ' ὅλους τῆς τοὺς σωλῆνες, γιὰ νὰ εἰδοποιήσει τὸ μηχανικό, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἓνα ξύλινο σπιτί, κάμποσα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὰ ἔργα.

Ὁ μηχανικὸς πήγε ἀμέσως, καὶ ὅταν εἶδε τοὺς στύλους τοῦ τηλεγράφου καὶ τὰ σημάδια τῶν χιλιόμετρων σωριασμένα τὸνα πάνω στ' ἄλλο, ἔμεινε σαστισμένος κάμποση ὥρα. Ὑστερὰ κίνησε νὰ φύγει, λέγοντας:

— Τὴ νύχτα, στίς 10, θὰ μὲ περιμένετε στὸ χιλιόμετρο 118.

Τὴν ὥρα αὐτὴ, συναντήθηκαν κι' αἱ

τρεις και παραμόνευαν σε μια πλαγιά. Τό φεγγάρι έλαμπε πάνω στο μισο-χαλασμένο δρόμο, πυγολαμπίδες λαμπύριζαν ανάμεσα στους θάμνους, και μακρὰ, από τα βότση του δάσους, έφτανε ή άγρια φωνή ενός πάνθηρα, που έμοιαζε με νιαούρισμα γάτας.

Κατά τα μεσάνυχτα, άκουσαν έναν άσυνήθιστο θόρυβο. Κλαδιά άκούστηκαν να σπάζουν κάπου κοντά κι' ή γή αναταράχτηκε, σά να τη χτυπούσαν γιγάντια σφυριά. 'Ο Γιόγκ άφησε μια φωνή: — Τά Πνεύματα!...

Ξαφνικά, στην άκρη του δρόμου φάνηκαν κάμποσοι μαυρι δγκοι, μέσα στο λευκό σεληνόφως. 'Ο μηχανικός μουρμούρισε: — Οί έλέφαντες...

Είχαν παραταχθεί άπάνω στο σωρό των χωμάτων και φαίνονταν σά να έκαναν κάποια συνεννόηση μεταξύ τους. 'Υστερα κάθισαν όλοι μαζί και γλύστρησαν καθιστοί τον κατήφορο. Μόλις έφτασαν στο δρόμο, οί πιό μικροί έλέφαντες τύλιξαν την προσοκίδα τους γύρω στους στύλους, τους ξερίζωναν με όλη την ευκολία, κι' άρχιζαν να κυνηγιούνται και να δέρονται μ' αυτούς. Τά χτυπήματα άκούγονταν βαρεία πάνω στα παχιά σώματά τους.

Οί τρεις μηχανικοί κρατούσαν την αναπνοή τους για να μην κινήσουν την προσοχή των θηρίων. Σε λίγο, οί έλέφαντες μαζεύτηκαν όλοι σε κύκλο, σά να άκαναν συμβούλιο, και ύστερα έφυγαν όλοι, ό ένας πίσω από τον άλλον. Τά βήματά τους έτράνταξαν πάλι τη γή, αλλά χάθηκαν μακριά και το δάσος έγινε πάλι σιωπηλό.

'Ο μηχανικός ήξερε τώρα πια ποια ήταν τά Πνεύματα του δάσους. Είδοποίησε με τον τηλεγραφο όλα τάποσάματα, να στείλουν τους καλύτερους σκοπευτές, κι' άνάγκασε τους έλέφαντες να φύγουν προς τά βορειότερα. Κι' έτσι ό Γιόγκ μπόρεσε να κοιμάται πια ήσυχος, χωρίς να φοβάται ότι τά Πνεύματα του δάσους του πέρνουν κάθε νύχτα τους στύλους του.

(Από τό γαλλικό) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

"Ένα τραγούδι φτάνει σι' αυτιά μου αλαργινό. Τί νάναι που με κάνει βαθείά μου να πονώ;

Τό δειλινό μ' αφήνει χωρίς άπαντοχή. Στόν κόσμο τί θά γίνει μονάχη μια ψυχή;

Βραδυάει και σε λίγο θάναι όλα σκοτεινά. Κι' εγώ έλεγα να φύγω να μη φανώ ξανά.

Μά όσο βαράει ή ώρα κι' ή νύχτα είναι πνιχτή, μια έλπίδα γυρνά τώρα γλυκειά και με κρατεί.

Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

"Εγώ πόνεσα τόσο, ώστε από τη στιγμή εκείνη δεν έδλεπα πια μπροστά μου.

Τόν πήρα από τό λαιμό και με χέ-ρια, με πόδια, με κεφάλι, τόν κύλησα χάμω, τόν έσπρωξα, τόν έσυρα ως την πόρτα, τόν πέταξα έξω στην αύλή... 'Ακόμα δεν πιστεύω πως είχα τη δύναμη να κατανικήσω εκείνον τό μικρό ταύρο!...

Οί μαθητές έμειναν αποσβολωμένοι. Αυτό τό δασκαλάκι να κάνει καλά τό Μπουκοράν, τόν πιό γερό άπ' όλους; Τό μάθημα έγινε ως τό τέλος μέσα σε βαθεία σιγή, στη σιγή του φόβου.

"Αλλά τί μάθημα ήταν αυτό! Ούτε κι' εγώ δεν ξέρω τί έλεγα! 'Από στιγμή σε στιγμή περίμενα να μπει μέσα ό διευθυντής, να κάμει άνακρίσεις. 'Ημουν βέβαιος ότι ό έλεεινός αυτός μαθητής θά πήγε να κάμει τά παράπονά του κι' ή θέση μου γρήγορα θά κινδύνευε.

Στό διάλειμμα όμως είδα τό Μπουκοράν να παίξει με τους άλλους κι' ήσυχασα. «Θά τό κρατήσει μέσα του, σκέφθηκα, και δε θά τολμήσει να τό πει σε κανένα!»

Δυστυχώς, την Πέμπτη ήταν ήμέρα εξέδου κι' ό Μπουκοράν τό βράδυ δε γύρισε στο θάλαμο να κοιμηθεί.

Την άλλη μέρα, έλειπε από την τάξη. Οί μαθητές κοίταζαν τη θέση του που ήταν άδειανή. Κι' εγώ δεν μπορούσα να σταθώ στη θέση μου από την άνησυχία.

Ξαφνικά, ή πόρτα άνοίγει, τά παιδιά σηκώνονται.

"Ημουν χαμένος...

Πρώτος μπήκε ό διευθυντής, πίσω του ό κ. Βιό και τέλος ένας μεγαλόσωμος άντρας με ρεντιγκότα κουμπωμένη ίσαμε τό λαιμό και με ψηλό γακά. Αυτόν δεν τον γνώριζα, άλλ' άμέσως κατάλαβα πως ήταν ό πατέρας του Μπουκοράν.

Δεν έλαβα τό θάρρος ούτε να κατεβώ από την έδρα μου για να τους υποδεχθώ. 'Αλλά κι' αυτοί ούτε γύρισαν να με κοιτάξουν. Στάθηκαν στη μέση της τάξης, και πρώτος ό διευθυντής πήρε τό λόγο.

— Κύριοι, είπε στους μαθητές, έρχόμαστε δώ να εκπληρώσουμε ένα δύσκολο καθήκον. Ένας από τους δασκάλους σας έκαμε σοβαρό σφάλμα κι' είμαστε υποχρεωμένοι να τόν επιπλήξουμε δημοσία.

Κι' άρχισε να κατηγορεί σκληρά τη διαγωγή μου, να στιγματίζει την πράξη μου με τό δριμύτερο τρόπο. Όλα τά γεγο-

νότα παρουσιάστηκαν παραμορφωμένα: ό Μπουκοράν ήταν ό καλύτερος μαθητής του σχολείου: εγώ τόν είχα χτυπήσει χωρίς λόγο, από καθαρή μου τρέλλα: τέλος είχα παραβεί όλα τά καθήκοντά μου.

Τί μπορούσα ν' άπαντήσω σ' αυτές τις συκοφαντίες;

Πού και πού, αισθανόμουν την ανάγκη να υπερασπίσω τόν έαυτό μου, αλλά ό διευθυντής δε μούδινε καμιά προσοχή.

"Υστερ' από τό κατηγορητήριο αυτό, πήρε τό λόγο ό κ. Μπουκοράν. 'Ο καυμένος ό πατέρας! πήγαν να του σκοτώσουν τό παιδί του! 'Αλλά τους συγχωρεί, τους λυπάται. Τό δηλώνει όμως για να τ' άκούσουν όσοι πρέπει: να μη σέ στιγμή περίμενα να μπει μέσα ό διευθυντής, να κάμει άνακρίσεις. 'Ημουν βέβαιος ότι ό έλεεινός αυτός μαθητής θά πήγε να κάμει τά παράπονά του κι' ή θέση μου γρήγορα θά κινδύνευε.

"Όσο μιλούσε ό πατέρας, οί μαθητές κρυφογελοούσαν και τά κλειδιά του κ. Βιό κουδούνιζαν πονηρά. 'Ορθιος, χλωμός άπάνω στην έδρα, ό δυστυχισμένος ό Πιτσιρίκος, κατάπινε αυτές τις ταπεινώσεις και φυλαγόταν να μη δώσει άπάντηση. "Αν άπαντούσε, θά τόν έδιωχναν. Κι' αν τόν έδιωχναν, που θά πήγαινε;

Τέλος, οί τρεις φοβεροί επισκέπτες έφυγαν. 'Ακολούθησε φασαρία μεγάλη στην τάξη. Του κάκου πολεμούσα να επιβάλω τη σιωπή. Τά παιδιά γελοούσαν κατάμουτρά μου, γιατί ή υπόθεση αυτή είχε καταστρέψει πια όλό-τελα τό γόητρό μου.

"Όλη ή πόλη μιλούσε για την υπόθεση Μπουκοράν. Στά καφενεία, άνθρωποι καλά πληροφορημένοι, έλεγαν ότι λίγο έλειψε να τό σκοτώσω τό παιδί, ότι ήμουν τέρας, άγριάνθρωπος, κι' ότι τό είχα τυραννήσει με άφάνταστα μέσα. Με μια λέξη, παντού με άποκαλούσαν «δήμιος».

"Όταν ό μικρός Μπουκοράν βαρέθηκε να μένει στο κρεβάτι, οί γονείς του τόν θρόνιασαν σε μια πολυθρόνα και όλοι οί φίλοι κι' οί συγγενείς τόν έπεσκέφθηκαν, για να δείξουν την συμπάθειά τους στο «θύμα» μου.

Τόν έδωξαν να διηγείται την ιστορία του, κι' αυτός κάθε φορά έδωζε και μια νέα λεπτομέρεια. Οί μητέρες ανατρίχιαζαν, οί γεροντοκόρες άναφωνούσαν «τό πουλάκι μου!» και τούδιναν μμπομπόνια. Και τέλος ή έγχώρια έφημερίδα έγραφε ένα φλογερό άρθρο για τό κατήντημα της παιδείας σ' αυτό τόν τόπο.

"Αν δε μ' έδιωξαν, τό χρωστούσα

στην προστασία του πατρικού μου φίλου. 'Αλλά καθώς ήρθαν τά πράγματα, καλύτερα να μ' είχαν διώξει, γιατί ή ζωή μου πια στο σχολείο είχε γίνει σωστό μαρτύριο. Τά παιδιά δε μ' άκουγαν διόλου πια, κι' αν έλεγα μια λέξη παραπάνω, με φοβέριζαν πως θά κάμουν τι έκαμε ό Μπουκοράν. Στά τελευταία, τους άφισα κι' εγώ στο έλεος του Θεού.

"Αλλ' ανάμεσα σ' όλ' αυτά, είχα πάντα μια ιδέα στο νου μου: να εκδικηθώ τό Μπουκοράν. Δέ λησμονούσα ποτέ τη φριχτή προσβολή, τά λόγια που πλήγωναν, και την ταπεινωτική φοβέρα που μου είχε κάμει ό γέρος μαρκήσιος. Μά και νάθελα να τά λησμονήσω, δε μπορούσα. Γιατί δυο φορές την εβδομάδα, όταν περνούσαμε με την τάξη μπροστά από τό καφενείο της 'Επισκοπής, ό πατέρας του Μπουκοράν στεκόταν πάντα στην πόρτα περιτοιχισμένος από διάφορους άξιωματικούς της φρουράς κι' από μακρὰ που μ' έδλεπαν, γελοούσαν όλοι προκλητικά. Κι' όταν πλησιάζαμε, ό μαρκήσιος, κοιτάζοντας έμένα, φώναζε στο γιό του:

— Καλημέρα, Μπουκοράν;

— Καλημέρα, πατέρα! άπαν-

τούσε ό γιός από τη γραμμή.

Κι' όλοι, άξιωματικοί, μαθη-τές, ξένοι άνθρωποι, γελοούσαν...

Αυτό τό «καλημέρα, Μπουκοράν» ήταν τό νέο μου μαρτύριο. 'Όρες-ώρες μούρχόταν να τόν πλησιάσω αυτόν τόν αυθάδη και να τόν προσβάλω. 'Αλλά με συγκρατούσαν δυο σκέψεις: Πρώτα ότι αν τόκανα αυτό, θά μ' έδιωχναν, και ύστερα ότι ό μαρκήσιος είχ' ένα σπαθί, που είχε πληγώσει άρκετους σε μονομαχίες. Πώς θά τάβγαζα πέρα εγώ, που δεν ήξερα να πιάσω στα χέρια μου σπαθί;

"Όστόσο μια μέρα, μέσα στο θυμό μου, πήγα και βρήκα τό Ροζέ τό γυμναστή, που ήταν και δάσκαλος στην ξυφασκία, και του είπα πως ήμουν άποφασισμένος να μετρηθώ με τό μαρκήσιο σε μονομαχία. 'Ο Ροζέ μάκουσε προσεκτικά και στο τέλος μούσφιξε θερμά τό χέρι.

— Μπράβο, κύριε Δανιήλ! μου είπε. Τόξερα εγώ πως μέσα σας κρύβεται μια γενναία ψυχή! Είμαι στη διάθεσή σας! Σας έδωσαν και θέλετε ίκανοποίηση; Λαμπρά! Σ' έξη μήνες αναλαμβάνω να σας κάμω ικανό να τόν τρυπήσετε πέ-ρα-πέρα τό μαρκήσιο!

— 'Ω, ευχαριστώ πολύ!... Με σώζε-τε! Δεν έχω λόγους να σας ευχαριστήσω!

Αυτή ή προθυμία του Ροζέ μ' εύχα-ρίστησε πολύ. Συμφωνήσαμε λοιπόν τρία

μαθήματα την εβδομάδα, σε τιμή έξαιρετική (έξαιρετική, αλήθεια, γιατί καθώς έμαθα άργότερα, από κανέναν δεν έπαιρνε τόσο άκριδιά!)

"Υστερα ό Ροζέ με πήρε από τό μπρά-τσο και μου είπε:

— 'Τώρα, κύριε Δανιήλ, ας πάμε να πάρουμε κάτι στο καφενείο Μπαρμπέτ. 'Ελάτε δά, μην κάνετε νάζια!... Είναι τό άριστοκρατικότερο κέντρο. Θά ιδήτε τί καλά παιδιά θά γνωρίσετε κει-πέρα. Θά σας κάνουμε άντρα, θά σας ξυπνή-σουμε! Γιατί τώρα, — με συγχωρείτε κιό-

«Οί γονείς του τόν θρόνιασαν σε μια πολυθρόνα, κι' όλοι οί φίλοι κι' οί συγγενείς...» (Σελ. 422, στ. γ')

λα που σας τό λέω. — είστε μαζεμένοι σαν κοριτσάκι.

"Εγώ ό δυστυχισμένος δεν βρήκα τη δύναμη ν' άρνηθώ και πήγα. Οί φίλοι του Ροζέ (οί ίδιοι υπαξιωματικοί της φρουράς, που είχα συναντήσει κι' άλλοτε) μου έκαμαν λαμπρή υποδοχή. Κι' όταν έμαθαν την άπόφασή μου να μονομαχήσω με τό μαρκήσιο, φώναξαν όλοι μ' ένθουσιασμό:

— Μπράβο! Παλλικαρίσιες δουλειές!

Τους έκέρασα όλους, ήπιαν στην ύ-γεία μου, και μου ευχήθηκαν να σκο-τώσω τό μαρκήσιο ντε Μπουκοράν στο τέλος του σχολικού έτους.

Γ'.

Οί κακός μέρες

"Ηρθε ό χειμώνας, ξερός και σκοτει-νός, όπως είναι ό χειμώνας στους όρει-νούς τόπους. 'Η αύλή του σχολείου είχε θλιβερό όψη με τά γυμνά δέντρα της και τό χόμα της, που είχε γίνει σκλη-ρότερο από πέτρα.

Σηκωνόμαστε νύχτα, με τά φώτα, με φοβερό κρύο... Τά παιδιά άργούσαν να ντυθούν, ή καμπάνα χτυπούσε πολλές φορές κι' οί έπιμελητές φώναζαν στους θαλάμους:

— Γρήγορα, κύριοι, γρήγορα!

Τί κακός χειμώνας για τό φί-λο μας τόν Πιτσιρίκο!

Την έργασία μου την είχα πα-ραμελ σει πια. Βρισκόμουν όλοέ-να στο καφενείο Μπαρμπέτ, ο-που ό Ροζέ μούδινε μάθημα ξι-φασκίας κι' οί υπαξιωματικοί στέ-κονταν γύρω κι' έκαναν κριτική. Με μάθαιναν κι' αυτοί διάφορα «κόλπα», για να σκοτώσω σίγου-ρα τό μαρκήσιο. 'Υστερα έπαι-ζαν μπιλιάρδο κι' εγώ καθό-μουν και μετρούσα τους πόντους. 'Υστερα πίναμε μαζί κανένα ρακί.

"Α! τί κακός χειμώνας για τόν Πιτσιρίκο!

"Ένα πρωί, καθώς έμπαινα στο καφενείο Μπαρμπέτ, ό Ροζέ με υποδέχτηκε με αλλοιώτικο ύφος.

— Αυό λόγια, κύριε Δανιήλ! Και με πήρε με ύφος μυστη-ριώδες στην άκρη-άκρη της σά-λας.

Είχε να μου πει ένα μυστικό, πολύ σοβαρό. Τά είχε με τό Δή-μαρχο, γιατί δε φρόντιζε καθό-λου για τόν τόπο, γιατί είχε καταργήσει τηνώραία Φιλαρμο-νική, που έπαιζε άλλοτε στην πλατεία, άφινε στους δρόμους τά σκουπίδια, φωτισμό δεν είχαν οί άνθρωποι να γυρίζουν τό βρά-δυ στο σπίτι τους κτλ. Με μια λέ-ξη, δεν ήταν δήμαρχος αυτός, έ-πρεπε να φύγει, τό γρηγορότερο μάλιστα, και νάρθει άλλος, που να πονάει λιγάκι τόν τόπο.

Στην αρχή ξαφνιάστηκα για όλ' αυτά.

— Και τί μπορούμε να κάνουμε μεις, κύριε Ροζέ;

— 'Ακουσέ με να σου πω, κύριε Δα-νιήλ. 'Όλος ό κόσμος έχει τά παράπο-νά του με τό Δήμαρχο, έχω κι' εγώ τό δικό μου. Εέρεις καλά πως τό Δημαρ-χείο έχει μεγάλο γυμναστήριο, όπου πάνε και γυμνάζονται τά παιδιά, όταν δεν έ-χουν σχολείο. 'Αλλά τί να τό κάμεις τό γυμναστήριο, όταν δεν υπάρχει κατάλ-ληλος άνθρωπος να τό διευθύνει; Χρειά-ζεται, κύριε Δανιήλ, ένας άνθρωπος που να ξέρει από όπλα, από γυμνάσια,

ἀπὸ παιγνίδια τοῦ ὑπαίθρου. Τώρα, πές μου, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά: Ὑπάρχει στὸ Σαρλάντ ἄνθρωπος πὲρ κατὰλληλος ἀπὸ τὸ Ροζέ; Καὶ τίς πέντες νὰ ρωτή- σεις. τὸ ξέρουν πὼς ἔνας Ροζέ ὑπάρχει, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ μάθει τὸν κόσμον νὰ κρατεῖ σπαθί, ἢ νὰ κάθεται ἀνθρωπινὰ πάνω στ' ἄλλο. Ἐκαμα λοιπὸν ἀναφο- ρὰ καὶ ζήτησα νὰ μὲ διορίσει διευθυντὴ στὸ γυμναστήριον μ' ἓνα μικρὸ μισθό,— τιποτένια πράγματα, ἔτσι γιὰ τὸν κόπο ποὺ θὰ κάνω. Τίποτα ὁ κ. Δήμαρχος! Τοῦστεῖλα ἄνθρωπο νὰ μιλήσει, μοῦ ἀ- παντᾷ πὼς δὲν ἔχει χρήματα γιὰ πέτα- μα. Ἀκοῦς ἐκεῖ γιὰ πέταμα!

Ἐγὼ δὲν καταλάβαινα ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξει. Τί δύναμη εἶχε ὁ Πιτσιρί- κος σὲ τέτοιες δουλειές; Ὁ Ροζέ κατὰ- λαβε τὴν ἀνυπομονήν μου:

— Θὰ σοῦ πῶ τώρα, τί γυρεύω ἀπὸ σένα. Ξέρεις καὶ γράφεις καλά, μπορεῖς νὰ μοῦ κάνεις τὸ χατήρι ποὺ θὰ σοῦ ζη- τήσω. Νὰ μοῦ κάνεις ἓνα γράμμα στὸ Δήμαρχο. Τάχα πὼς τὸ γράφουν πολ- λοὶ κάταικοι καὶ παραπονιοῦνται γιὰ τὰ χάλια ποὺ ἔχει ἡ πόλη μας. Νὰ τὰ ἐξι- στορήσεις ὅλα, νὰ πεις ὅτι, ἀν δὲ διορ- θωθοῦν ὅλα, θὰ στείλουμε ἀναφορὰ στὸ Ὑπουργεῖο. Ὑστερὰ νὰ κάμεις λόγον γιὰ τὸ Γυμναστήριον. Νὰ πεις πὼς τὸ Γυμνα- στήριον τὸ θέλει ὁ τόπος σωστό, μὲ διευ- θυντὴ, ἄνθρωπο ποὺ νὰ νοιώθει. Τέτοιος ἄνθρωπος, θὰ πεις, μόνο ὁ Ροζέ εἶναι κι' αὐτὸς πρέπει νὰ διοριστεῖ. Εἶναι ἀ- παίτηση τοῦ τόπου, θὰ πεις, νὰ γίνει ὁ Ροζέ διευθυντὴς τοῦ Γυμναστηρίου. Καὶ στὰ τελευταῖα θὰ μιλήσεις ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια. Ἐάστερα πράματα: ἢ θὰ διορι- στεῖ ὁ Ροζέ, ἢ θὰ τὸν πετάξουμε τὸν Δή- μαρχο μὲ κλωτσιὰς ἀπὸ τὸν τόπον. Θὰ ρίξουμε τὸ τομάρι τοῦ στοῦς λύκους...

— Τέτοια πράγματα, κύριε Ροζέ;

Ὁ Ροζέ ἔβαλε τὰ γέλια:

— Ἔτσι θὰ τὸ γράψουμε, γιὰ φόβο. Εἶναι δειλὸς αὐτός, ξέρεις, καὶ πέρνει ἀπὸ φοβέρες. Θὰ τὸν ἰδῇς, θὰ μὲ φωνά- ξει τρεχάλα καὶ θὰ μὲ διορίσει... Ἐλα, κύριε Δανιήλ, εἶναι ἡ πρώτη χάρη ποὺ σοῦ ζητᾷ ὁ φίλος σου ὁ Ροζέ. (Γράψε τα ὅπως ξέρεις ἐσὺ, σὰ δάσκαλος καὶ σοφὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶσαι... Κι' ἐγὼ θὰ τ' ἀντιγράψω καθαρὰ-καθαρὰ καὶ θὰ τὰ στείλω,

Δὲν κατάλαβα ἄραγε καλὰ-καλὰ τί σημασία εἶχε ἡ πράξη αὐτή, νὰ στεί- λει δηλαδὴ κανεὶς ἐν' ἀνώνυμον ἀπειλητι- κὸ γράμμα; Ἡ ὁ Ροζέ ἤξερε τὴ δου- λειά του καλὰ καὶ, κοιταχθὼντας τὴ μα- ταιοδοξία μου, μ' ἔκανε νὰ συμπήσω τὸ δόλωμα σὰν ἄμαθο ψάρι; Δὲν ξέρω. Πάν- τως ὅμως, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Πιτσιρί- κος ἀγρύπνησε ὡς τὰ μεσάνυχτα κι' ἔ- γραψε ἓνα γράμμα φοβερὸ καὶ τρομερό, ὅπου ἀστραφε καὶ βροντοῦσε ἡ ἀγανά- κτηση ὅλου τοῦ τόπου γιὰ τὴν ἀδιαφο- ρία τοῦ κ. Δημάρχου. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΓΕΡΟ-ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἐνας χωριάτης εἶχ' ἓνα πιστὸ σκύ- λο, τὸ Σουλτάνο, ποὺ εἶχε γεράσει στὴν ὑπηρεσία του κι' εἶχε χάσει πιά ὅλα του τὰ δόντια.

Μιὰ μέρα ποὺ καθόταν μὲ τὴ γυναί- κα του στὴν αὐλή, τῆς εἶπε:

— Αὐριο θὰ σκοτώσω τὸ γέρο-Σουλ- τάνο· δὲ μᾶς χρησιμεύει πιά ὅς τιποτα.

Ἡ γυναίκα του γεμάτη εὐσπλαχνία γιὰ τὸ φτωχὸ ζῶο, ἀπάντησε:

— Γιατί, τὸ κακόμοιρο; ἀφοῦ μᾶς δούλεψε τόσον καιρὸ κι' ἔτσι πιστά, θαρ- ρῶ πὼς μποροῦμε νὰ τοῦ δίνουμε νὰ τρώει γιὰ ὅσο θὰ ζήσει ἀκόμη.

— Τί λὲς ἐκεῖ! εἶπε ὁ ἄντρας τῆς· δὲν εἶσαι καθόλου ἔξυπνη· ἀφοῦ δὲν ἔ- χει οὐτ' ἓνα δόντι καὶ κανέναν κλέφτης δὲν τὸν φοβάται, πρέπει νὰ μᾶς ἀδειά- σῃ τὴ γωνιά. Ἄν μᾶς δούλεψε, εἶχε ὅμως καὶ κάθε μέρα τὸ φαί του.

Ὁ Σουλτάνος ὁ δύστηνος, ξαπλωμέ- τος στὸν ἥλιο ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸν κύ- ριό του, ἄκουσε αὐτὰ ποὺ εἶπε κι' ἔχα- σε τὴν ἡσυχία του μὲ τὴ σκέψη ὅτι αὐριο θὰ ἦταν ἡ τελευταία του μέρα. Ἐξαφνα θυμῆθηκε τὸ φίλον του τὸν κύρ- λύκο στὸ δάσος. Τὸ ἀπόγεμα λοιπὸν πῆγε καὶ τὸν βρῆκε καὶ τοῦ παραπονέ- θηκε γιὰ τὴν κακὴ μοῖρα ποὺ τὸν περί- μενε.

— Ἐχε θάρρος, παππούλη, εἶπε ὁ λύκος· θὰ σὲ βοηθήσω. Νά, τώρα σκέ- φτηκα κάτι: Αὐριο πρωτὶ-πρωτὶ ὁ κύ- ριός σου θὰ πάει νὰλώνισαι μὲ τὴ γυ- ναίκα του καὶ θὰ πάρουν καὶ τὸ παιδί τους μαζί, ὅπως κάθε μέρα. Ἐπειτα θὰ τὸ τοποθετήσουν πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη, στὴ σκιά, καὶ θὰ βάλουν ἐσένα νὰ τὸ προσέχεις. Τότ' ἐγὼ θάρθω ἀπὸ τὸ δά- σος καὶ θὰ κλέψω τὸ παιδί, καὶ σὺ πρέ- πει νὰ τρέξεις νὰ μὲ κυνηγήσης. Θὰ τὸ ἀφήσω νὰ πέσει, καὶ σὺ τὸ φέρνεις πί- σω στοὺς γονεῖς του, ποὺ θὰ πιστέψουν ὅτι τὸ ἔσωσες, καὶ βέβαια ποὺ δὲ θὰ σοῦ κάνουν πιά κανένα κακὸ.

Αὐτὸ τὸ σχέδιον ἄρεσε τοῦ σκύλου καὶ τὸ ἐκτέλεσαν ὅπως τὸ συμφώνησαν. Ὁ πατέρας ξεφώνησε ὅταν εἶδε τὸ λύκο νὰ τρέχει μὲ τὸ παιδί, ἀλλὰ ὅταν ὁ γέ- ρο-Σουλτάνος τῶφερε πίσω, εὐχαριστή- θηκε πολὺ καὶ τὸν χαιδεύε λέγοντας:

— Οὐτε μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς σου δὲ θὰ πειράξω· θὰ τρῶς μὲ τὴν ἀνάπαυ- σή σου ὡς τὴν τελευταία σου μέρα.

Ἐπειτα εἶπε στὴ γυναίκα του νὰ πάει σπιτί νὰ φέρει τοῦ σκύλου ψωμί καὶ ζωμό, κι' ἓνα μαξιλάρι γιὰ νὰ ξαπλώσει δίπλα στὸ παιδί του.

Στὸ ἔξῃς ὁ Σουλτάνος καλοπερνοῦσε. Σὲ λίγες μέρες ὁ κύρ-λύκος τὸν ἐπι- σκέφτηκε καὶ τὸν συγχάρηκε γιὰ τὴν εὐτυχισμένην του ζωὴν.

— Ἀλλά, παππούλη, εἶπε πονηρά,

θὰ κλείσης τὰ μάτια, ἀν κατὰ τύχην κλέ- ψω κανένα παχὺ ἄρνι τοῦ κυρίου σου.

— Μόνο σ' αὐτὸ μὴν ὑπολογίζεις, ἀ- πάντησε ὁ σκύλος· ἤμουν πάντα πιστὸς στὸν κύριό μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω αὐτὸ ποὺ ζητεῖς.

Ἡ κύρ λύκος ὅμως σκέφτηκε ὅτι δὲν κέρδισε τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση καί, χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ, γλύστρησε τὴ νύχτα στὴν αὐλή γιὰ νὰρπάξῃ τὸ πρόβατο. Ἀλλὰ ὁ χωριάτης, ποὺ ὁ σκύ- λος τοῦκανε γνωστὰ τὰ σχέδια τοῦ λύ- κου, παραφύλαγε μὲ τὸ ρόπαλον σὲ μιὰ γωνιά καὶ τοῦδωσε κάτι ξυλιές, ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸ σκάσει τσακισμέ- νος· πρόφτασε ὅμως φεύγοντας νὰ φω- νάξῃ τοῦ σκύλου:

— Περίμενε λίγο, παλιοτόμαρο· θὰ τὸ πληρώσης αὐτό!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, ἔστειλε ὁ λύκος τὸ ἀγριογούρουνο νὰ προσκαλέ- σῃ τὸ σκύλον, νὰρθῇ νὰ λύσουν τὴν ὑ- πόθεσιν τους στὸ δάσος. Ὁ γέρο-Σουλ- τάνος δέχτηκε, τὴ μονομαχία, δὲν μπό- ρεσε ὅμως νὰ βρεῖ ἄλλο μάρτυρα ἀπὸ μιὰν ἄσπρη γάτα ποὺ δὲν εἶχε παρὰ τρία πόδια. Τὸ καίμενο τὸ ζῶον κούτσαινε ἀ- κολουθώντας τὸ σκύλον καὶ σήκωνε τὴν οὐρὰ ψηλὰ ἀπὸ τὸν πόνον.

Ὁ κύρ-λύκος ἦταν κιόλα στὸ μέρος ποὺ διάλεξαν γιὰ τὴ... λύση, μὲ τὸ μάρ- τυρά του τὸ ἀγριογούρουνο· (νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὰ πλευρὰ σπα- σμένα ἀπὸ τὸ χθεσινὸ ξύλον, δὲν εἶχε καὶ πολὺ κέφι.) Ὅταν εἶδαν τὸν ἀντίπα- λό τους νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριά, κι' ἀπὸ πίσω τὴ σηκωμένην οὐρὰ τῆς γάτας, νό- μισαν ὅτι ἔφερνε μαζί του κανένα σπα- θί· καὶ καθὼς σκιρτοῦσε ἡ γάτα μὲ τὰ τρία τῆς πόδια, δὲ φαντάστηκαν τίποτ' ἄλλο παρὰ πὼς φαρτώθηκε καὶ καμμιὰ μεγάλη πέτρα γιὰ νὰ τὴ ρίξει καταπά- νω τους. Καὶ τοὺς δὺν λοιπὸν τοὺς ἔ- πιασέ πανικὸς καὶ κρύφτηκαν, τὸ ἀγριο- γούρουνο σ' ἓνα σωρὸ σκουπίδια κι' ὁ λύκος πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο.

Μόλις ἔφτασαν ὁ σκύλος κι' ἡ γάτα, ἀπόρησαν τί εἶχε γίνει ὁ ἐχθρὸς τους. Τὸ ἀγριογούρουνο ὅμως δὲν εἶχε κρυ- φτεῖ καλὰ καὶ ταῦτιά του ξέμειναν ἔξω· ὅταν λοιπὸν ἡ γάτα κοίταξε πρὸς τὸ μέρος του, εἶδ' ἓνα αὐτὶ νὰ κουνιέται, τὸ πῆρε γιὰ ποντίκι κι' ὄρμησε καὶ τοῦδωσε μιὰ καλὴ δαγκωνιά. Τὸ ἀγριο- γούρουνο τσίριξε δυνατὰ κι' ἔτρεξε μα- κριὰ φωνάζοντας:

— Ἐκεῖ εἶναι ὁ ἔνοχος, πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο!

Ἀλλὰ ποῦ! ὁ λύκος, ποὺ ὁ φόβος του μεγάλωσε ἀπὸ τίς φωνές καὶ τὸ κακὸ τοῦ ἀγριογούρουνο, εἶχε κι' αὐ- τὸς φύγει μακριὰ... Ἀπὸ κεῖ ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸ σκύλον κι' ἔκαμε μαζί του ἀ ν α κ ω χ ῆ καὶ συ ν θ ῆ κ η.

Ὁ Σουλτάνος γύρισε θριαμβευτὴς!..

(S. M. Coolidge) EMM. Π. Κ.

ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Στὴ Μαρία Καλλιωντῆ

Ἡ μικρὴ μπήκε δειλὰ-δειλὰ μέσα στὴν τάξη. Κάθησε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ θρανίου—κάτω μακριὰ—κι' ἔπιασε νά- νοίξῃ σιγὰ τὴ σάκκα τῆς. Τάλλα κο- ρίτσια τὴν κοίταζαν μὲ περιέργεια καὶ ἐρευνητικά: «τί νούμερο εἶναι πάλι τοῦ- το, λέγανε μεταξύ τους, χίχι!..» Καὶ κρυφογελοῦσαν. Ἡ μικρὴ εἶχε καταλά- βει πὼς κίνησε τὴν προσοχή τους κι' εἶχε σκύψει κατακόκκινη πάνω σ' ἓνα βιβλίο. Μὰ δὲν μποροῦσε διόλου νὰ διαβάσῃ, δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν καταλά-βαινε. Αἰστανόταν νὰ πέφτουν βαριά ἀ- πάνω της τὰ εἰρωνικά βλέμματα τῶν ἄλλων παιδιῶν κι' ἔνωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς τόσο ἄγνωστο καὶ-μέσα,τόσο ξένο...

Θυμόταν πέρσι, στὸ ἄλλο σχολεῖο, πὼς ὅλα τὰ κοριτσάκια τῆς ἦταν γνω- στά, ἀγαπητά, καλόκαρδα· ἡ Καίτη, ἡ Ἀντιγόνη, ἡ Νίνα, τί παιγνίδια παίζα- νε, πὼς διαβάζανε μαζί πολλές φορές, τί γέλια κάνανε καὶ πὼς τὰ ξέρανε ὅλα ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ἡ δασκάλα! Καὶ ἡ δα- σκάλα τους τί γλυκιά, τί καλὴ, πόσο ὠραία τάλεγε! Τὰ παιδάκια ὅλα κατα- λαβαίνανε.

Μὰ τώρα ποῦ ἦρθε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σχολεῖο, ποῖος ξέρει πὼς θάναί... Ση- κώνει τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὸ βιβλίο καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ τριγύρω. Ζαλίστηκε. Τί πολὺπλοκες καὶ περίεργες φυσιογνω- μίες! Διόλου δὲ μοιάζανε μὲ τὰ κορι- τσάκια τῆς περυνῆς τάξης, σάμπως ἔτοῦτα ὅω νάταν ἀπ' ἄλλη φυλὴ. Κι' ἔτσι ὅπως τὴν κοίταζαν, καὶ φώναζαν καὶ χειρονομοῦσαν ζωηρά, ἡ μικρὴ θαρ- ροῦσε πὼς ἦταν ἀγριάνθρωποι, πὼς σί- γουρα θάχαν κάτι ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπο- φάγους. Τέτιες φωνές δὲν εἶχε ξανα- κούσει στὴ ζωὴ τῆς. Κι' ἦταν ὅλες μεγάλα κορίτσια πολὺ μεγάλα... Αὐ- τὴ ἦταν μικρούλα, ἓνα κουνούπι μπροστὰ τους,—μιὰ μύγα ἐκεῖ-δὰ. Καὶ πόσα πράγματα ξέρανε! Ἀκουγε τίς δυὸ πλαϊνές τῆς ποὺ λέγανε τὸ μάθημα — εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τὰ μαθήματα ἐκεῖνες ἀπὸ μέρες — καὶ τῆς φαινόταν λαβύρινθος. Θέ μου! Πὼς θάκανε ἐδῶ μέσῃ!..

Μιὰ στιγμή γύρισε ἡ πλαϊνὴ τῆς καὶ τὴ ρώτησε μ' ἓνα τόνο κάπως ἐπι- ταχτικὸ καὶ προστατευτικὸ:

— Πὼς σὲ λένε;

— Μαρία, ἀπάντησε ξεψυχισμένη ἡ μικρὴ.

— Κι' ἀπὸ ποῖο σχολεῖο ἦρθες;

Ἡ μικρὴ τῆς ἀπάντησε γρήγορα ὅσο μπόρεσε νὰ στερεώσει τὴν τρεμουλια- σμένη φωνή τῆς.

— Ἐκάνατε κλάσματα ἐκεῖ; ἐπέμε- νε ρωτώντας ἡ πλαϊνὴ, σὰ νὰ τῆς ἄρε- σε νὰ τὴ βασανίξῃ.

Κλάσματα; Ἀ, Θέ μου, τί ἦταν πά-

λι τοῦτο; Δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ κλάσματα. Ἀκουγε μόνο πέρσι πὼς θὰ κάνουνε τοῦ χρόνου καὶ τῆς φαινόταν κάτι φο- βερὸ. Καὶ τώρα αὐτὲς ξέρουνε...

Βυθίστηκε ξανά στὸ βιβλίο τῆς ὀλό- τελα ἀπελπισμένη. Ποτὲ δὲ θὰ μπορέ- σει νὰ μάθει καὶ νὰ καταλάβῃ τίποτα σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σχολεῖο. Σὲ λίγο μάλι- στα ποὺ μπήκε μέσα καὶ ἡ δασκάλα, τρώμαξε περισσότερο. Τί διαπεραστικὴ φωνὴ ποὺ εἶχε καὶ τί αὐστηρὴ ποὺ φαι- νότανε! Κι' αὐτὰ τὰ γυαλιὰ τῆς ἔκαναν ἀκόμα πιὸ αὐστηρὴ καὶ ἐπίσημη. Μ' αὐτὴ τὴ δασκάλα δὲ θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ μικρὸ κοριτσάκι. Δὲν θὰ τῆς πεῖ ποτὲ μάθημα καλὸ.

Ὡστόσο εἶδε σὰν ἄρχισε, τὸ μάθημα, πὼς δὲν εἶχαν προχωρήσει καὶ πολὺ στὰ κλάσματα. Μόλις εἶχαν ἀρχίσει καὶ ἡ δασκάλα τοὺς τὰ ἐξηγοῦσε ἀκόμα. Ἡ μικρὴ θὰ καταλάβαινε εὐκολα, ἀν δὲν ἦταν τόσο πολὺ τρομαγμένη καὶ προκατειλημμένη. Ἐνόμιζε πὼς ἡ εὐ- κολία αὐτὴ ἦταν τῆς στιγμῆς καὶ ὅτι ἀ- κόμα δὲν εἶχαν ἀρχίσει τὰ δύσκολα...

Οἱ συμμαθήτριάς τῆς δὲν καθόνταν στιγμή· τίς ἔβλεπε νὰ μιλοῦν, νὰ λένε μάθημα, νὰ σηκώνουν τὰ χέρια τους, νὰ σηκώνουνται ἀπάνω, νὰ χαλᾶνε τὸν κόμπο ποῖα νὰ πρωτοπεῖ. Τῆς φάνηκαν ὅλες φωστῆρες. Ἡ διπλανὴ τῆς μάλι- στα δὲν ἡσύχαζε διόλου, διαρκῶς τὸ χέ- ρι σηκωμένο. Αὐτὴ σίγουρα θάταν ἡ πιὸ σοφὴ. Κι' ἦταν διαρκῶς πολὺ ἀπησχο- λημένη. Ἀνοίγε τὰ τετράδιά τῆς, κάτι σημειώνει, γύριζε τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου τῆς, υπογράφει μιὰ λέξη, ἀνοίγε τὴ σάκκα τῆς καὶ στὸ μεταξὺ σήκωνε γρή-γορα τὸ χέρι τῆς, μὴν πάει καὶ χάσει κι' ἀπὸ κεῖ. Πόσα πράματα! Τὸ μικρὸ κοριτσάκι ἀποροῦσε πὼς δὲν κατάφερνε νὰ βρεῖ κι' αὐτὸ μιὰ ἀσχολία παρὰ μό- νο νὰ προσέχει ἀμίλητο...

Ὅταν χτύπησε τὸ κουδούνι γιὰ τὸ διάλειμμα, ἡ μικρὴ τᾶχασε. Καὶ τώρα τί θάκανε; Κατέθηκε κάτω στὴν αὐλὴ καὶ κάθησε πάλι σὲ μιὰ γωνιά. Μιὰ στιγμή μόνο τὴν κυκλώσανε μερικὰ κο- ρίτσια καὶ τὴν κοίταξαν, τὴ ρώτησαν ἀν ἦρθε τώρα, καὶ χάθηκαν παίζοντας μὲς στὴν αὐλὴ, χωρὶς νὰ δώσουν πιά σημασία.

Ἐμεινε μονάχο πάλι τὸ κοριτσάκι. Ἡ αὐλὴ τῆς φάνηκε μικρὴ καὶ στενὴ. Ποῦ τοῦ ἄλλου σχολείου, ποὺ εἶχε λου- λούδια καὶ περιβόλι μεγάλο! Καὶ τὰ κο- ρίτσια ἐδῶ κάνανε δαιμονισμένο θόρυβο. Μὰ σίγουρα θάχανε κάτι ἀπὸ ἀνθρωπο- φάγους...

Οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ ἡ μικρὴ ἔ- μενε πάντα μοναχὴ καὶ ἔρημη. Τὰ κο- ρίτσια τῆς μιλοῦσαν βέβαια, μὰ πάντα ἀ- διάφορα, καὶ μὲ καμμιὰ δὲν εἶχε πιάσει στενή, ἐπιστήθια φίλια.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΑΡΙΑ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὰ θὰ φάω κι' ἀπὸ τᾶλλον φαγητό. — Τὸ ἄλλο φαγητό, σοῦ τὸ ἀναγγέλ- λω ἀπὸ τώρα, εἶναι μιὰ πιατέλα ρυζό- γαλο, καὶ γιὰ φρουτὸ ἔχουμε φραγκο- στάφυλα.

— Καὶ τὸ ψητό; ρώτησαν τρεῖς πει- νασμένες φωνές.

— Τὸ ψητὸ τὸ τρώμε τὴν Κυριακὴ, ἀπάντησε ἡ Πουλχερία, ποὺ ἄρχισε νὰ βλέπει μὲ κακὸ μάτι τοὺς τέσσερις ξέ- νους.

— Τὴν Κυριακὴ! Μὰ στὸ Παρίσι τρώ- γαμε κάθε μέρα.

— Τότε ἔπρεπε νὰ μείνετε στὸ Πα- ρίσι, ἀπάντησε ἡ γριὰ ὑπηρέτρια. Ἐδῶ δὲν θὰ τὸ τρώτε παρὰ τὴν Κυριακὴ, κι' αὐτὸ ἀν εἰσθε φρόνιμοι.

Ὅλων τὰ πρόσωπα κατέβηκαν μιὰ πήχη.

— Εἶναι ἀλήθεια, θεία;

Ἡ θεὰ Ἀγλαΐα ἔκανε ναί, μὲ τὸ κε- φάλι.

— Βεβαίωτατα, παιδιά μου. Ἐχω ἐ- φαρμόσει ἀπὸ πολλὸν καιρὸ τὴ φυτο- φαγικὴ διαίτα, καὶ χάρη σ' αὐτὴν βρί- σκομαι τόσο καλὰ στὴν ὑγείαν μου, ὥστε δὲν διατάζω νὰ τὴν ἐφαρμόσω καὶ σὲ σὰς. Ἐτσι ἄλλωστε θὰ συνηθίσετε καὶ στὴ ζωὴ τοῦ σχολείου, ὅπου καθὼς μοῦ- γραφε ἡ μαμμά σας, θὰ μπῇτε ἐσωτερι- κοὶ φέτος τὸν χειμῶνα, κι' ὅπου θὰ τρώ- τε πολὺ πιὸ ἀπλὰ ἀπ' ἐδῶ.

Μιὰ παγερὴ σιωπὴ ἐπακολούθησε τὰ λόγια αὐτὰ τῆς θεᾶς Ἀγλαΐας. Τὰ τέσ- σερα ἀγόρια κοιτάχθηκαν ἀνήσυχτα. Τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Τέλος ὁ Παῦλος ἀ- ποφάσισε νὰ βυθίσῃ τὸ πηροῦνι τοῦ στα φασολάκια, ποὺ ἄλλωστε εἶχαν ὀρεκτι- κότατη ὄψη. Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογή- θῃ, ὅτι ἡ κουζίνα τῆς Πουλχερίας, μ' ὅ- λο ποῦ ἦταν πολὺ ἀπλὴ, ἦταν σ' ἀν- τάλλαγμα πολὺ περιποιημένη, κι' ἡ ὀρε- ξὴ τοῦ κύρ Παύλου ἀνοίξε ἀμέσως μό- λις δοκίμασε τὴν πρώτην πηρουριά. Βλέ- ποντας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὁ Γιαννάκης ἀ- ποφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ μεγαλυτέρου τους, ἔπειτα τὸν μιμή- θηκε ὁ Πέτρος μὲ περισσότερους διαταγ- μούς, καὶ τέλος ὁ Ζοζὼς, ποὺ κι' αὐτὸς ἄδικασε τὸ πιάτο του χωρὶς νὰ κάνῃ πολλὰς γκριμάτσες.

Τὸ ρυζόγαλο εἶχε μπόλικη ζάχαρη καὶ μπόλικη κανέλλα. Τὰ φραγκοστάφυλα ἦταν γλυκὰ καὶ ζουμερά. Τέλος, ὅλα θὰ πῆγαιναν κατ' εὐχὴν ἂν... ἂν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ παραβάν, δὲν διαδραμα- τίζεσταν μιὰ σκηναὶ ἐντελὲς διαφορετικῇ.

— Σουλπίκιε, φέρε τὸ φαγητό, διέ- ταξε ὁ θεὸς Βαρνάβας μετὰ τὴ σούπα.

Καὶ ὁ Σουλπίκιος ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ τραπέζι μιὰ μεγάλη πιατέλα ποὺ

αχνίζε και σκόρπιζε γύρω της ένα δυνατό άρμα.

—Νά ένα ώραίο σιφάδο! φωνάζει ο θεός Βαρνάβας, και γεμίζει ως άπάνω τά πιάτα τών άνηψιών του.

— Πρέπει νά τρώτε, τίς διατάσσει μ' έναν τόνο πού δέν επιδέχεται αντίρρηση· πρέπει νά τρώτε για νά γίνετε μεγάλα και γερά κορίτσια, κι' όχι τσιλιθίθρες όπως είσθε τώρα.

Δειλιασμένα άπ' αυτόν τόν τόνο, τά κορίτσια κατόρθωσαν θέλοντας και μη νάποτελειώσουν τή φοβερή μερίδα τους. Άρνήθηκαν όμως νά ξαναπαρουν κι' άλλο, όταν τούς επρότεινε ο θεός τους.

—Ευχαριστούμε πολύ, δέν πεινούμε πιά, είπαν και οι τρεις τους έν χορδή.

—Δέν πεινάτε πιά; Και τó ψητό;

Και χωρίς άλλη συζήτηση, μιά και τó μπουτάκι είχε κοπεί, τούς γέμισε τά πιάτα τους.

—Φάτε, φάτε! τίς διατάζει.

Δειλιασμένα τά παιδιά κατέβασαν τó κεφάλι και βίαζαν τόν έαυτό τους για νά τρώνε. Με δυσκολία μπόρεσαν νά τελειώσουν όλο τó φαγητό τους.

—Δέν είναι καλό; τίς ρωτούσε ο θεός.

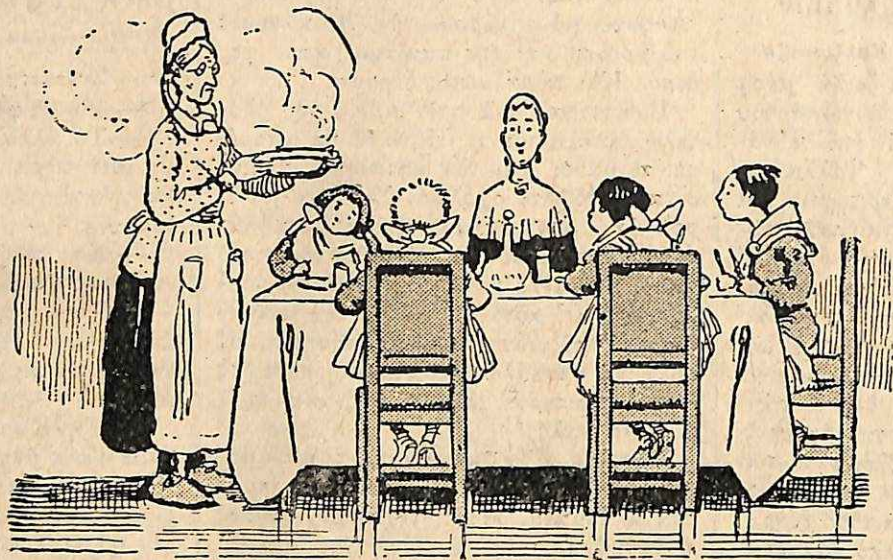
—Ω, πώς! Πολύ ώραίο!

Πολύ ώραίο, αλήθεια. Τόσο ώραίο ώστε τó άρωμά του, ξεπερνώντας τó παραβάν, έφθανε ως τó άλλο τραπέζι κι' έκανε τ' αγόρια ν' ανοίγουν τά ρουθούνια τους.

Ο Παύλος, ο Γιαννάκης ο Πέτρος, ο Ζοζός, μυρίζονταν τόν άέρα μά δέν τολμούσαν νά πουν τίποτα, μιά κι' ήταν ή πρώτη μέρα πού βρίσκονταν στό ξένο σπίτι. Ο άνεμος όμως τής επανάστασης αναστάτωνα τίς ψυχές τους, για νά μήν πούμε τά στομάχια τους.

Ενώσω τó σιφάδο συμβάδιζε με τά φασολάκια, βασίλευε ακόμη κάποια σχετική ήσυχία. Όταν όμως στό άριστερό τραπέζι παρουσιάστηκε τó ψητό, τήν ώρα πού στό δεξιό σερβιριζόνταν τó ριζόγαλο, τότε άρχισαν τά μουρμουρητά, πολύ σιγανά βέβαια, άλλ' όπωςδήποτε άρχισαν.

Εδουχώς πού ή θειά Άγλαΐα έγινε πάλι κουφή και τó πρόσωπό της ήταν ήρεμο τήν ώρα πού γέμιζε τά πιάτα τών άνηψιών της. Οι κουφοί καθώς φαίνεται δέν άκούν τίς διαμαρτυρίες τών άλλων. Τό καλύτερο λοιπόν πού είχε νά κάνη ο καθένας ήταν νά σωπάση και νά φάη ό,τι βρισκόταν μπροστά του.

—Βεβαιότατα! έχω εφαρμόσει από πολύν καιρό τή φυτοφαγική διαίτα... (Σελ. 425, στ. γ'.)

Καταπνίγοντας τά αισθήματά τους, τά αγόρια τέλειωσαν τó ρύζι, αλλά τότε έγινε κάτι πού θά χρειαζόταν στήληθαι ήρωϊσμός για νά μπορέση νά κρατήση κανείς τήν ψυχραιμία του.

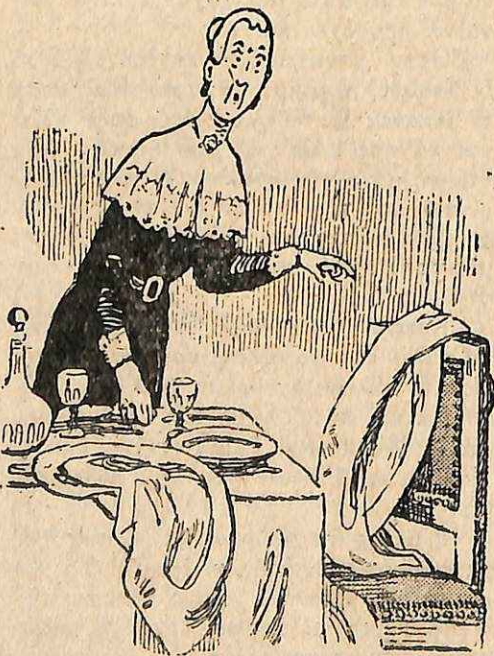
Στό δεξιό τραπέζι παρουσιάστηκε μιά φρουτιέρα με φραγκοστάφυλα.

Στό άριστερό όμως, κομπόστα από κεράσια με ρούμι!

Μονομιάς ή όρεξη τών κοριτσιών ξανάνοϊζε. Από τήν άλλη μεριά τού παραβάν σηκώθηκε πραγματική επανάσταση.

—Αχ! πώς θά ήθελα! είπε αναστενάζοντας ο Πέτρος στό Γιαννάκη.

Τό σιγανό αυτό παράπονο βρήκε άμέσως άπήχηση στό Ζοζό.

—Ε! τί; και τίς πετσέτες σας; λέει ή θειά Άγλαΐα.

—Σέλω κι' εγώ, σέλω κι' εγώ! φωνάζει δυνατά τó κακομαθημένο παιδί.

Και ή φωνή του αυτή προκαλεί τίς φωνές και τών άλλων. Μιτταία ή θειά Άγλαΐα άγριοκοιτάζει τούς άντάρτες. Γύρω από τó τραπέζι γίνεται πραγματική συναυλία παραπόνων.

—Φίλοι μου, δηλώνει ή θειά Άγλαΐα με όλη της τήν σοβαρότητα, φέρεσθε πολύ άσχημα! Ενόμιζα ότι θάχατε καλύτερη άνατροφή. Σας παρακαλώ νά μήν ξανακοιτάξετε πιά ποτέ άπ' τήν άλλη μεριά τού παραβάν, και μάλιστα σας τó απαγορεύω. Νά θεωρείτε τó παραβάν

αυτό σαν έναν πραγματικό τοίχο· από μέσα άπ' τούς τοίχους δέν μπορεί κανείς νά ιδή.

Ντροπισμένα τά παιδιά σώπασαν, και με κατεδασμένα τά κεφάλια έφαγαν τά φραγκοστάφυλα τους.

—Διψώ, θειά μου, λέει ο Παύλος.

Εννοείται ότι καθ' όλο τó διάστημα τού φαγητού δέν έπιναν παρά νερό. Άπ' αυτό όμως μπορούσε νά πάρη κανείς όσο ήθελε.

—Μήν κάνεις τόν κόπο νά γεμίσης τó ποτήρι σου, λέει τó πειραχτήριο, ο Γιαννάκης. Νά πού μάς φέρνουν τόν καφέ. Πραγματικώς ή Πουλχερία έμφανίζεται μ' ένα μεγάλο δίσκο. Φαίνεται νάκουσε τά λόγια τού Γιαννάκη κι' ένα ειρωνικό χαμόγελο είναι ζωγραφισμένο στό πρόσωπό της. Δέν λέει όμως τίποτε, αλλά βάζει μπροστά στόν καθένα άπό ένα φλιτζάνι γεμάτο μ' ένα χρυσωπό υγρό πού άχνίζει.

—Καλέ, τί καφές είν' αυτός! φωνάζει ο Γιαννάκης.

—Πούφ! λέει ο Πέτρος, πού πρόφτασε νά δοκιμάση. Και κάνοντας μιά φοβερή γκριμάτσα, φωνάζει:

—Καλέ, αυτό είναι χαμομήλι!

—Χαμομήλι! επαναλαμβάνουν όλοι με μιά φωνή. Μά δέν μάς πονεί τó στομάχι μας!

—Δέν έχει νά κάνη, λέει ή Πουλχερία ειρωνικά· κι' έπειτα ξέρετε, μικροί μας κύριοι, τó χαμομήλι είναι πολύ καλό για τά νεύρα, και με τήν αλήθεια μου φαίνεται ότι τά νεύρα σας έχουν μεγάλη ανάγκη από γιατρικό.

Οι μικροί κύριοι γίνονται κατακόκκινοι σαν παπαρούνες. Προσπαθούν με μεγάλο κόπο νά πουν τó χαμομήλι τους και νά μή γυρίσουν πρds τó παραβάν.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Έθνικόν Άριστέιον Γραμμάτων και Τεχνών)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα της δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

—Συνέχεια από τó προηγούμενο—

Τά πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας, τó Ναύπλιο είχε γίνει πρωτεύουσα τής Ελλάδας, γιατί ή Άθήνα, πού τελευταία σχεδόν έλευθερώθηκε από τούς Τούρκους, δέν ήταν ακόμη έτοιμη. Ετοιμάστηκε ως τά 1835. Κι' από τότε, ή νέα πρωτεύουσα, ή μικρή πόλη, έγινε γοργά μιά από τίς μεγαλύτερες και τίς ωραιότερες τής Ανατολής.

Στήν Άθήνα. όπου βρεθήκαμε άξαφνα σ' ένα τέτοιο πλήθος από άγνωστους, ο πρώτος γνωστός πού άπαντήσαμε, ποίds ήταν, νομίζετε; ο Πετράκης, ο αριθμομνήμονας!

Τόν είδαμε στήν όδον Σταδίου κατά τó μεσημέρι. Μας γνώρισε άμέσως όπως τόν γνωρίσαμε και μείς. Μας έσφιξε δια-

δέ με ξέρει κανένας κι' είμαι ήσυχος...

—Φαντάζομαι όμως τί προβλήματα θά λύνης τώρα στό σχολειό! τού είπα.

—Α, μπά! όχι!... έκαμε ο Πετράκης μ' ένα μορφασμό. Τό πιστεύετε λοιπόν πώς άμα έμαθα Άριθμητική, δέν τά καταφέρνω όπως τότε πού δέν ήξερα ούτε άρίθμηση; Τί περίεργο!

Περίεργο, αλήθεια! αλλά έτσι συμβαίνει με τούς περισσότερους άπ' αυτούς τούς αριθμομνήμονες: Διατηρούν τή φυσική τους ικανότη όσο είναι άμαθα παιδιά. Μεγαλώνοντας και μαθαίνοντας, τή χάνουν. Άλλά και τί χρειάζεται; Μόνο ίσως για τó θεατράκι κανενός Πανάγαρη. Γιατί ποιά άνάγκη νά μπορη κανείς νά βρίσκη στή στιγμή πόσους κόμπους έχει ένα μάτσο καλάμ; Κι' αυτό τó πρόβλημα, και χίλια άλλα πιδ χρήσιμα,

—Βρήκαμε κει ένα σωρό κορίτσια, γυναίκες, παιδιά... (Σελ. 227, στ. β'.)

χυτικά τó χέρι, χάϊδεψε τó Μαυρούκο και μάς ρώτησε τί γίνεται ή Νίνα κι' ο μπάρμπα. Τού είπαμε, τού τά είπαμε όλα...

Ο καϊμένος έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον. Και μάς συμβούλεψε, για νά βρούμε θέση πιδ εύκολα, νά πάμε σ' ένα υπηρετομεσιτικό γραφείο. Μας είπε μάλιστα πώς έδλεπε ένα τέτοιο σέ κάποιο δρόμο, κοντά στό σχολειό του.

Ο Πετράκης, βλέπετε, σπούδαζε τότε στήν Άθήνα. Ο πατέρας του, πού είχε γυρίσει άπ' τή Βλαχία με παραδόκια, τόν έστειλε, γιατί καθώς τούλεγαν όλοι, ο μικρός αριθμομνήμονας θά γινόταν ένας «μεγάλος μαθηματικός». Για τήν ώρα ήταν οικότροφος σ' ένα σπίτι συγγενικό του και πήγαινε σ' ένα Λύκειο.

—Μά γιατί δέν καθόσουν στή Ζάκυθο, ως νά βγάλης τó Γυμνάσιο; τόν ρώτησα.

—Ω, στή Ζάκυθο, ύστερ' από κείνο τó σεισμό! μάς άποκρίθηκε. Έπειτα κει-πέρα με ήξεραν όλοι και με σταύρωναν νά τούς λύνω προβλήματα. Έδω

τά λύνει μιά χαρά ο άλλος με τήν Άριθμητική του. Τί σημαίνει άν θάρρηση λιγάκι περισσότερο;

Ακολουθήσαμε τή συμβουλή τού Πετράκη και τήν ίδια ώρα παρουσιάστηκε στό «υπηρετομεσιτικό». Βρήκαμε κει ένα σωρό κορίτσια και γυναίκες, πού γύρευαν νά μπουν σέ σπίτια καμαριέρες, μαγειρίσες, παραμάνες, και πολλά παιδιά σαν και μάς πού ήθελαν σπίτι για νά υπηρετούν και νά σπουδάσουν.

Ο μεσίτης, ένας όμορφος μελαχρινός άντρας ίσαμε κει πάνω, έτυχε νάναι Λάκωνας σαν τó Φάνη. Κι' έπειδή στήν Ελλάδα οι πατριώτες υποστηρίζουντα μεταξύ τους, και μάλιστα οι Λάκωνες, οι Κεφαλλονίτες κι' οι Κρητικοί, ο μεσίτης μάς έγραψε πρόθυμα σ' ένα βιβλίο, και μάς υποσχέθηκε νά φροντίση «όπως θά φρόντιζε για παιδιά του». Μιά-δυό μέρες κι' ή δουλειά μας θάταν τελειωμένη, άν και, κείνο τόν καιρό, πλεόναζαν οι υπηρέτες και δύσκολα βρισκόταν σπίτι πού νά γυρεύη.

Μας ρώτησε μάλιστα πού κονέφαμε. Κι' άμα άκουσε πώς δέ βρήκαμε άκόμα ξενοδοχείο, μάς είπε πώς μπορούσαμε νάφήσουμε τά ρούχα μας εκεί και νά κοιμηθούμε, —είχε τόπο, —μιά-δυό νύχτες, ως πού νά μάς τοποθετήση καλύτερα...

—Ευχαριστώ πολύ, είπε ο Φάνης, μά έχουμε, βλέπετε, και τó σκύλο...

—Δέν πειράζει, ως είναι κι' ο σκύλος. Δέ μου λέτε όμως, τί θά τόν κάνετε άμα βρήτε σπίτι;

—Ω! έκαμε ο Φάνης, τέτοιο σκύλο καθένας θά τόν θέλει. Είναι όμορφος, είναι και γυμνασμένος. Τό βράδυ θά τόν βάλω νά μάς κάμη μερικά γυμνάσια, νά ιδήτε.

—Τό πιστεύω, άποκρίθηκε ο μεσίτης, άφού, μου λέτε πώς έπαίξε και στό θέατρο. Και τόν βλέπω τί όμορφος πού είναι... Μά νομίζετε πώς εύκολα πέρνουν σ' ένα σπίτι υπηρέτη πού θέλει νά σπουδάξη και πού έχει και σκύλο;

—Θά βρούμε κανένα κύριο νάγαπά τά ζωά! είπε ο Φάνης. Η εγώ ή ο Δήμης, αδιάφορο...

Ο μεσίτης σήκωσε τούς ώμους.

—Τό σκύλι, παιδιά μου, είναι μπελάς, είναι κι' έξοδο... Έγώ σας συμβουλεύω νά τó πουλήσετε.

—Τό Μαυρούκο μάς νά πουλήσουμε; ποτέ! φώναξε ο Φάνης.

—Ποτέ! είπα κι' εγώ· θά τόν κρατήσουμε με κάθε θυσία...

—Καλά λοιπόν, νά ιδούμε. Δέ σας απελπίζω, μά... είναι δύσκολο νά πετύχετε αυτό πού θέλετε.

Μας φέδισαν λιγάκι τά λόγια τού μεσίτη. Ο Φάνης μουρμούρισε: «Καλύτερα νά τόν αφήναμε κι' αυτόν τής Νίνας». Κι' εγώ, για καλό και για κακό, έγραφα ένα γράμμα στόν κύρ-Γεώργη τόν Πατρινό, και τόν ρωτούσα, τώρα πού ήμουν έλεύθερος, άν ήθελε ακόμη νά με πάρη κοντά του, νά με κάμη σταφιδά. Λογάριαζα νά πάω τότε στήν Πάτρα με τó Μαυρούκο, πού ήξερα πόσο τόν αγαπούσε ο κύρ-Γεώργης. Και περίμενα...

Άλλά πρέπει νά σας πω πώς, άν και

τδστείλα συστημένο, ποτέ δεν έλαβα απάντηση σ' εκείνο τδ γράμμα. Τί δικιο πού είχε ο μακαρίτης ο Πανάγαρης, πού μούλεγε να μὴν πιστεύω λόγια και κομπαιμένα! Και πόσο σωστή είναι ή παρρησία, «δπου ακους πολλά κεράσια, βάσταγε μικρά καλάθια»!..

8. Τδ δαχτυλίδι πού κάθηκε

Δέν κοιμηθήκαμε πολλές νύχτες στο «υπηρετομεστικό». Ούτε φάγαμε πολλές ημέρες σ' ένα μαγέρικο στην Αγορά, όπου ο Φάνης πλήρωνε κάτι παραπάνω, να του δίνουν κόκκαλα κι' αποφάγια για τδ Μαυροῦκο. Ο μεσίτης τού βρήκε σπίτι για να μπη μαζί με τδ σκύλο του. Γιατί ο κύριος, ένας πλούσιος χτηματίας, ήταν κυνηγός κι' είχε αληθινή μανία με τούς σκύλους. Ούτε τού κόστιζε τίποτα αν, στους τρεις πού έτρεφε, προσθετόταν τώρα άλλος ένας... Ως τὴν ἄλλη μέρα, βρέθηκε σπίτι και για μένα. Θά υπηρετούσα και, τδ βράδυ, ἀπὸ τίς ἑξὶ ὡς τίς ἑννιά, θά πήγαινα στη Σχολή τῶν Ἀπόρων τού Παρνασοῦ. Τδ ἴδιο κι' ο Φάνης, για τὴν ὥρα, —γιατί πάντα αὐτοῦνοῦ ὁ σκοπὸς ἦταν να μπη στο Ὡδεῖο, κι' ἄς μὴν ἤξερε ἀκόμα πὼς και πότε θά τδ κατόρθωνε.

Ο καινούργιος μου κύριος ἦταν δικηγόρος και καθόταν στην ὁδὸν Φειδίου, ἕναν ὁμορφο κι' ἡσυχο δρόμο, λίγο πὸ πάνω ἀπ' τὰ κέντρα, πρὸς τὴ Νεάπολη. Ἐκεῖ εἶχε και τδ γραφεῖο του. Καθόλου μεγάλη δὲν ἦταν ἡ οἰκογένεια: ο κύριος, ἡ κυρία και τδ ἀγοράκι τους. Ἀπεναντίας, ἡ υπηρεσία ἦταν μεγάλη: μαγειρίσα, καμαριέρα, νταντὰ τού μικροῦ Δώρου, κι' ἀκόμα μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια, βοηθητική. Ἐγὼ λοιπὸν δὲν εἶχα πολλές δουλειές. Με ἤθελαν προπάντων για τδ γραφεῖο και για ἔξω. Μούκαμαν εὐθὺς μιὰ κομπή στολή, μούρη και κόκκινα σερίφτια και χρυσὰ κουμπιά, πὸ μὸς θύμιε τὴ θεατρική, και μ' ἔβαλαν νὰ κοιμάμαι ἀπάνω, στη σοφίτα, σ' ἕνα μικρινάρι πού ἦταν «σὺν κάμαρα», γιατί οἱ κάμαρες ἦταν πιασμένες ἀπὸ τίς γυναῖκες.

Δυδ-τρία θελήματα τού δικηγόρου, ἄλλα τόσα τῆς κυρίας του, ἕνα ξεσκόνισμα τού γραφεῖου, ἕνα τρίψιμο τῶν μπρούντζων τῆς ξώπορτας, ἕνα σφουγγάρισμα τῆς μαρμαρένιας σκάλας, αὐτὴ σχεδὸν ἦταν ἡ ταχτική καθημερινή μου υπηρεσία. Καθὼς κατάλαβα, στο πλουσιόσπιτο ἐκεῖνο δὲν με ἤθελαν ἀπὸ ἀνάγκη πραγματική, ἀλλὰ περισσότερο για μιὰ μάταιη ἐπίδειξη. Κι' ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι μ' ἔτρεφαν, μ' ἔντυναν και με πλήρωναν γι' αὐτό, —έκοσι δραχμές τδ μήνα, πὸς μποροῦσα νὰ τίς στέλνω ἕλες στο χωριό, —ἐπρεπε κι' ἐγὼ νὰ κάνω τδ μέρος μου εὐσυνείδητα. Ὅχι μόνον λοιπὸν ταχτικός και πρόθυμος ἦ-

μουν στη λίγη μου και εὐκολη ἐργασία, παρὰ και πρόσεχα νὰ εἶμαι πάντα καθαρός, καλοχτενισμένος και συγυρισμένος, για νὰ φαντάζω. Ἐπειτα εἶχα καλὸ παρουσιαστικό, γερὸς και ψηλὸς καθὼς ἤμουν, φαινόμενον μεγαλύτερος ἀπ' τὴν πραγματική μου ἡλικία, — ἔντεκα χρονῶν τότε, — κι' ἂν τδ πρόσωπό μου δὲν ἦταν ὁμορφο σὺν τού Φάνη, οὔτε ἄσχημο ὅμως δὲν ἦτ'ν. Για τὰ ἑξωτερικά αὐτὰ χαρίσματα με καλοδέχτηκαν στο σπίτι ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἐξετάσουν ποτέ τί ἤμουν κι' ἀπὸ μέσα. Ἀλήθεια, ἡ κυρία μου, ὅταν με πρωτοεῖδε με τὴ στολή, εἶπε: «Σὺν ἀρχοντοπουλο μοιάζει». Μὰ εἶναι τάχα καλὰ ὅλα τὰρχοντοπούλα;..

Μ' ἔγραψαν στη Σχολή, και κάθε βράδυ εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ βλέπω ἐκεῖ τὸν ἀγαπητό μου Φάνη. Γιατί μὰς ἔβαλαν στην ἴδια τάξη και τούς δυο, — στην πέμτη, —ἀφοῦ μὰς ἐξετάσαν κι' εἰδαν πὼς ξέραμε περισσότερα ἀπ' ὅσα περίμεναν ἀπὸ δυο μικροὺς «σαλιμπάγκμα» σὺν και μὰς. Γιατί δὲν ἀφήσαμε νὰ πάη χαμένος ο καιρός μας ὅσο ἤμαστε με τὸν καλὸ ἐκεῖνο Πανάγαρη, πὸς μὰς ἔσπρωχνε πάντα νὰ διαδύζουμε. Τώρα βλέπαμε πόσο ἀποτελεσματική ἦταν ἡ συμβουλή του και καρποφόρα ἡ διδασκαλία του. Κι' αἰστανόμαστε ἀκόμα πὸς μεγάλη ἐγγνωμοσύνη για τὸν ἀλησμόνητο δάσκαλό μας...

Μὰ κι' ἡ Σχολή αὐτὴ τού Παρνασοῦ τί εὐεργετική για φτωχόπαιδα σὺν και μὰς! Ἦταν στην πλατεῖα τού Ἀγίου Γεωργίου, ὅπου εἶναι ἀκόμα, — ἂν και σήμερα ἔχει κι' ἄλλο παρτήρημα, — στο ἰσόγειο ἐνὸς μεγάλου κι' ὠραίου σπιτιοῦ, πὸς εἶναι τδ κατὰστημα τού Συλλόγου. Ο ποιητὴς Βασιλειάδης, ο πατρὶνός, σκέφτηκε πρῶτος, ἐπρότεινε και κατόρθωσε νὰ ιδρύσῃ ο Σύλλογος μιὰ τέτοια Σχολή. Οἱ συμμαθητές μας ἦταν ὀψοκομιστές, στιλβωτές, ἐργάτες και ὑπηρετές σὲ σπίτια. πὸς δούλευαν τὴν ἡμέρα και σπουδάζαν τὴ νύχτα. Ἀλλή φορὰ, οἱ μικροὶ αὐτοὶ βιοπαλαίστες ἔμεναν σχεδὸν ἀναλφάβητοι. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸς ἔγινε ἡ Νυχτερινή Σχολή, μποροῦν κι' αὐτοὶ νὰ μαθαίνουν ὅσα τούς χρειάζονται για τὴ ζωὴ τους. Σὲ μιὰ αἰθούσα εἶναι στημένη ἡ πρωτομή τού Βασιλειάδη, τού μεγάλου αὐτοῦ εὐεργέτη τῶν φτωχῶν παιδιῶν. Ἀς εἶναι ἡ μνήμη του εὐλογημένη!

Κάθε Κυριακή ἀπόγεμα, εἶχα ἄδεια νὰ βγαίνω. Τδ ἴδιο κι' ο Φάνης, πὸς ο κύριός του τού ἔκανε τὴ χάρη νὰ τού δῶν τδ Μαυροῦκο. Ἀνταμυνόμαστε λοιπὸν κι' οἱ τρεῖς στην Ὀμόνοια, —ἐκεῖ κοντὰ ἦταν και τδ σπίτι τού χτηματία, —παίρναμε ἕνα τράμ, πηγαίναμε σὲ μιὰ ἐξοχή, κι' ἀπὸ κεῖ τραβούσαμε με τὰ πόδια κι' ὅσο μακρύτερα μποροῦσαμε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ Τ' ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΟ γεγονότα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ἄσχετα βέβαια τῶν μετὰ τὸ, μπορεί κανεὶς νὰ τὰ συσχετίσῃ! Μὰ γυναῖκα, σ' ἕνα συνοικισμό τού Πειραιῶς, ἀνακάλυψε κάπου-κεῖ δυδ ἀρχαίους τάφους, ἀφοῦ εἶδε στὸν ὕπνο τῆς σὲ πὸς μέρος ἐπρεπε νὰ σκάψῃ. Συνήθως τὰ «δνειρίσματα» αὐτὰ γίνονται για ἱερὲς εἰκόνας, θαμμένες ἀπὸ χρόνια στη γῆ, ἡ για θησαυροὺς, ἀπάνω-κάτω σὺν τού Λέγκραν. Ἀλλὰ ἡ φτωχὴ γυναῖκα τού Πειραιῶς ὀνειριάστηκε για νὰ φέρῃ στο φῶς δυδ τάφους ἀρχαίων... εἰδωλοτρῶν, και μάλιστα ἀδαιωνοὺς ἀπὸ «κτερίσματα», πὸς κι' αὐτὰ ἔχουν κάποτε μεγάλη ἀξία.

Ἀπεναντίας, ἐδῶ στὰς Ἀθήνας, χωρὶς κανένα ὀνειρίασμα, ἕνας ἐργολάβος οἰκοδομῶν, σκάδοντας για νὰ χτίσῃ, ἀνακάλυψε ἀληθινὸ θησαυρὸ: μιὰ λαγήνα γεμάτη χρυσὰ νομίσματα, δαρεικοὺς. Αὐτὸς τώρα τδ ἀρνείται —γιατί, καθὼς θά ξέρετε, τὰρχαιολογικά εὑρήματα δὲν ἀνήκουν σ' ἐκεῖνον πὸς τυχαῖα τὰ ξεθάβει ἀνήκουν στο Κράτος, —κι' ἰσχυρίζεται πὸς κάποιος ἀπὸ τούς ἐργάτες του, πὸς εἶχε λόγους νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, τὸν συκοφάντησε πὸς βρήκε τάχα ἕνα θησαυρὸ και τὸν ἔκρυψε. Φαίνεται ὅμως πὸς ο ἐργολάβος εἶχε πραγματικῶς αὐτὴν τὴν τύχη και τὴν... ἐξυπνάδα. Γιατί διάφοροι «δαρεικοὶ» φάνηκαν αὐτὲς τίς ἡμέρες σὲ σαρὰφικα τῶν Ἀθηνῶν, κι' ἕνας μάλιστα ἀπ' τούς σαρὰφιδες μαρτύρησε ἄλλον συνάδελφό του, πὸς τὸν ἀκουσε νὰ λέη πὸς ἀγόρασε ἑκατὸν πενήντα τέτοια χρυσὰ νομίσματα... Τὰ δυδ λοιπὸν αὐτὰ γεγονότα, —γιατί κατὰ πᾶσα πιθανότητα, γεγονὸς εἶναι και τδ δεύτερο, —μαρτυροῦν δυδ πράγματα ἀντίθετα κάπως πρὸς ὅτι ξέραμε ἡ πιστεύαμε ὡς τώρα: Ἀ', ὅτι μπορεί νὰ βρεθῇ θησαυρὸς και χωρὶς ὀνειρίασμα! και Β', ὅτι μπορεί και με ὀνειρίασμα νὰ μὴ βρεθῇ θησαυρὸς, οὔτε καὶ ἀγία εἰκόνα, παρὰ ἀρχαῖοι κοινάτοιοι τάφοι, χωρὶς καμμιά ἀξία, ἀρχαιολογική ἢ ἄλλη.

Τδ πρῶτο δὲν εἶναι βέβαια δύσκολο νὰ ἐξηγηθῇ: Ὅταν μιὰ φορὰ οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ τὰ βάζουν σὲ μιὰ Τράπεζα, ἔβαζαν τὰ χρυσὰ τους σὲ μιὰ λαγήνα και τὰχωναν στη γῆ, φυσικότατο εἶναι νὰ ξεθάβῃ κάποτε αὐτὸν τδ θησαυρὸ, σκάδοντας με τούς ἐργάτες του, ἕνας τυχερὸς ἐργολάβος οἰκοδομῶν. Στο δεύτερο, ὅμως ποῖα φυσική ἐξηγήση χωρεῖ; Τί σχέση ἔχει μιὰ φτωχὴ γυναῖκα, προσφυγίνα στὸν Πειραιᾶ, με δυδ τάφους παραχωμένους ἐκεῖ αἰῶνες πρὶν

ἔλθῃ αὐτὴ: Ἡ καλύτερα, τί σχέση ἔχει ἡ Καραχάλου —ἐτσι λέγεται ἡ γυναῖκα, — με τὸν προμακαρίτη τὸν Ἀλκήμορο πὸς, κατὰ τὴν ἐπιγραφή, ἦταν θαμμένος σ' ἕναν ἀπὸ τούς τάφους; Και γιατί, στὰ καλὰ καθούμενα, νὰ ὀνειρευθῇ πὸς ἐπρεπε νὰ σκάψῃ και νὰ τούς βρῇ; Ἄν ἦταν τουλάχιστο κανένας προπάππος τῆς ο Ἀλκήμορος... Μ' ἀπὸ πὸς κι' ὡς πὸς; Και ξανακούστηκε ὀνειρίασμα ἀπὸ πεθαμένον ἡ για πεθαμένον ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρό;..

Ο κ. Ἀγγελος Τανάγρας, ο γνωστός λογοτέχνης και γιατρός, πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν Ψυχικῶν Ἑρευνῶν, ἔδωσε στο «Ἐλεύθερο Βῆμα» μιὰ ἐξηγήσῃ: Ἡ Καραχάλου, λέει, εἶναι ἀπλούστατα ἕνα μέντιουμ, πὸς ἔχει τὴ λεγόμενη διόραση, δηλαδή τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπῃ μέσα ἀπὸ στερεὰ σώματα, σκοτεινὰ, ὅπως με τὴ συσκευή τού Ταρντίφ στο «Σιδερένιο Χέρι»... Ἡ Ἐπιστήμη τδ γνωρίζει αὐτὸ τδ φαινόμενο πρὸ πολλοῦ. Σήμερα μάλιστα χρησιμοποιοῦν ἄνθρωπους με τέτοια ἱκανότητα, για νὰνακαλύπτουν σὲ ἄνδρους τῶπος νερό. Ο κ. Τανάγρας ἀναφέρει κι' ἕν' ἄλλο μέντιουμ γνωστὸ του, κάποιον Ἑλληνικῶν, πὸς κατορθώνει νὰ διαβάσῃ λέξεις γραμμένες και κλεισμένες σὲ φάκελλο ἀπὸ χοντρὸ, ἀδιαπέραστο χαρτί: τούς ἀγγίζει ἀπλῶς, τούς ἀκουμπᾷ στο μέτωπό τῆς, ἡ κι' ἀπὸ ἀπόσταση κάποτε, διαδύζει τδ περιεχόμενο! Οἱ ἄνθρωποι πάλι πὸς ἀνακαλύπτουν πηγές, —οἱ ραβδοσκοποὶ λεγόμενοι, ἀπὸ ἕνα ραβδάκι πὸς χρησιμοποιοῦν στην ἐργασία τους και πὸς θυμίζει τὴ ράβδο τού Μωυσῆ, — εἶναι λέει, ἄφθονοι στὸν κόσμον, ὑπάρχει δὲ κι' ἐδῶ στην Ἑλλάδα ἕνας περίφημος, ο κ. Μάξιμος Μαραβέλλας, καθηγητὴς τῆς Γεωλογίας στο Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης.

Διόραση λοιπὸν, ἡ ζωντανὲς ἀκτίνες Χ, πολὺ καλά! Ἀλλὰ πὸς και γιατί ἡ Καραχάλου χρησιμοποίησε τὴ διόρασή τῆς για νὰνακαλύψῃ κενὸς ἀσχετους τάφους κι' ὅχι τίποτ' ἄλλο πὸς σχετικὸ και πὸς χρήσιμο, ἀπ' τὰ τόσα πὸς βρίσκονται θαμμένα στη γῆ; ἡ γιατί εἶδε στὸν ὕπνο τῆς ἄνθρωπος νὰ τῆς δείχνουν τδ μέρος και νὰ τὴν προστάξουν νὰ σκάψῃ, και δὲν εἶδε μόνη τῆς τούς τάφους, με τὴ διόρασή τους, περνώντας κάποτε ἀπὸ κεῖ;... γι' αὐτὰ ο κ. Ἀγγελος Τανάγρας δὲν μὰς δίνει καμμιά ἐξήγησῃ. Μὰς παραπέμπε μόνο στο περὶοδικὸ του «Ψυχικὰ Ἑρευνὰ» και στο κεφάλαιο «Ψυχομετρία»... Δὲν εἶχα τὸν καιρὸ νὰ ψάξω. Ἀλλὰ κι' ἂν ἔψαχνα, εἶμαι βέβαιος πὸς δὲν θά ἔβρισκα καμμιά ἐξήγησῃ πὸς ἱκανοποιητική. Ἐτσι και με τὴ «διόραση» τδ γεγονὸς μένει ἀνεξήγητο, ὅπως θάμενε και χωρὶς αὐτὴ τὴ... λέξη.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΙΣΣΩΝ

Πήγαμε στὸν κάμπο τῶν ναρκίσσων με τὴ μικρὴ μου φίλη, τὴν πρώτη ἀνοιξιάτικη μέρα. Γαλάζιος ο οὐρανὸς πέρα ὡς πέρα στὰ δέντρα πὸς ἀρχίζουν ν' ἀνθίζουν, κελαῖδουν τὰ πουλιά: στην ψυχὴ μου κάτι φωτεινὸ και χαρμόσυνο ἀναγαλλιάζει. Μακρὰ σήμερα οἱ μικροὶ στοχασμοὶ κι' ἡ φλόγα τῆς φιλοδοξίας σδυσμένη. Κι' ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ἀνὰ μνησέων ἄς ξεκινήσουν οἱ πὸς γλυκειές — πουλιά με μεγάλα γαλάζια φτερά — νὰ μοῦ τραγουδήσουν τδ τραγούδι τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

Πήγαμε στὸν κάμπο τῶν ναρκίσσων με τὴ μικρὴ μου φίλη, τὴν πρώτη γλυκειὰ ἀνοιξιάτικη μέρα.

Πήραμε τδ μεγάλο δρόμον —κάτω ἀπ' τὴ σιδηροδρομική γραμμὴ—και πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι, τρέχαμε σὰ δυδ τρελὰ παιδιά.

Ἡ μικρὴ μου φίλη ἔχει ἕνα στοργικό, γελαστὸ προσωπάκι, στεφανωμένο με χρυσαφένιες μπουκλίτσες και δυδ μεγάλα κατὰμαυρα μάτια — σπάνια και γοητευτικὴ ἀντίθεση — πὸς μέσα τους λάμπει τδ φῶς τῆς παιδικῆς χαρᾶς. Κι' ἀκούω με σιωπηλὴ εὐλάβεια τὰ ὠραία τῆς κι' ἔξυπνα λόγια, γιατί δὲ θέλω νὰ ταράζω με τὴ δικὴ μου φωνὴ τὴν ἀρμονία τους.

Μοῦ μιλά για τούς ναρκίσσους πὸς θά κόψει νὰ κάμει ἕνα μεγάλο μπουκέτο. Θά τούς δώσει με μιὰ μακρὰ, ρόζ κορδέλλα, πὸς ἔχει μαζί τῆς, κι' ὅταν κατόπι γυρίσουμε στο ξενοδοχεῖο, δὲθ' ἀφίσει κανένα νὰ τούς μυριστῇ για νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐωδίᾶ τους.

Κατεβαίνουμε στην κοιλάδα τού γειτονικοῦ χωριοῦ με τὰ μικρὰ ξύλινα σπιτάκια.

Μὰς καλημερίζουν οἱ καλοὶ χωρικοὶ και μὰς κοιτάζουν οἱ ἀγελάδες πὸς βόσκουν, με τὰ μεγάλα τους ὄγρὰ μάτια, σὰ δυδ παλιὺς γνωρίμους.

* *

Φτάνουμε στὸν κάμπο τῶν ναρκίσσων. Τδ βλέμμα μας ἀγκαλιάζει με χαρὰ τὴν ἀπέραντη αὐτὴν ἀνθισμένην ἑκταση, πὸς ἀπλώνεται πέρα ὡς τὰ πόδια τῶν Ἀλπεων.

Οἱ ναρκίσσοι ἀποπνέουν μέσα στην ἀνοιξιάτικὴ ἡρεμία τὴν εὐωδίᾶ τους ἀνάσας, πὸς μετὰ τὴν ψυχὴ.

Ἡ μικρὴ μου φίλη τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰ μιὰ πεταλούδα, κι' οἱ χρυστάλλινες, χαρούμενες φωνές τῆς ἀντηχοῦν τόσο ἀρμονικά μέσα στην ἀπέραντη σιωπὴ τού δειλινοῦ!

Τὴν κοιτάζω πὸς κόβει τούς πὸς ὠραίους ναρκίσσους και νοσταλγῶ τὴν ἀμεριμνησία τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Ζοῦμε μέσα σ' ἕναν κόσμον μαγικὸ, γεμ-

μάτον ὄνειρα και φῶς —κι' ἄξαφνα μιὰ μέρα τὸν χάνουμε παντοτινὰ.

Τὰ ὄνειρα διαλύονται σὺν καπνός, τδ φῶς σβύνει, κι' ἔτσι χωρὶς νὰ τδ νοιώσουμε, βρισκόμαστε μιὰ μέρα τόσο μακρὰ ἀπ' τδ μαγικὸ αὐτὸν κόσμον τῆς παιδικῆς χαρᾶς...

Ἡ μικρὴ μου φίλη ἔχει γεμίσει τώρα τὴν ἀγκαλιά τῆς ἀπὸ ναρκίσσους κι' ἡ χαρὰ λάμπει στο παιδικὸ τῆς πρόσωπο.

Κάθεται χάμω στην πράσινη χλόη και προσπαθεῖ νὰ δέσει με τὴ ρόζ κορδέλλα τδ μπουκέτο τῆς.

Νὰ τὴν! ἡ Ἀνοιξὴ δολοφόντη πούρθε νὰ σκορπίσει στην ψυχὴ μου τὴ χαρὰ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΗΣ

ΔΙΚΑΙΩΣΗ

Ο γέρος, ἀκουμπισμένος στο παλιὸ ξύλινο πεζούλι τού παραθυριοῦ, πίνει γουλιά-γουλιά τδ κρασί, πὸς κόκκινο, σπιθοβολάει μέσα στο κατακάθαρο ποτήρι πὸς τοῦφερε ἡ γριά του. Γραμμένος ο κάματος στ' αὐλακωμένο του πρόσωπο. Ἦρθε δυδ ὥρες δρόμον, μέσα στο κάμα τού μεσημεριοῦ, ἀπ' τδ πέρα χωριό.

Μιὰ μέρα πρὶν, ο ἀγροτικὸς ταχυδρόμος εἶχε ἀφίσει ἕνα χαρτάκι στη γειτόνισσα, σὰ δὲ βρήκε τούς γέρους στο σπίτι. Λεπτὰ εἶχαν ἔρθει ἀπ' τδ γιό τους κι' ἐπρεπε νὰ πάη στο ταχυδρομεῖο νὰ τὰ πάρῃ. Πῆγε ο γέρος και γύρισε, μὴ προσμένοντας τδ δελι, τδ δροσινὸ, για νὰ φέρῃ τὴ χαρὰ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στην καίμενη τὴ γριά. Δυδ χιλιάδες!

Ἐκεῖνοι δούλευαν μέρες και μέρες, με κρὺς και με ζέστη, και πολλές νύχτες πονούσανε τὰ γεροντικά τὰ κόκαλά τους, δίχως νὰ βγάλουν τόσα λεπτά και τὰ παιδι τους τὰ κέρδισε σὲ δυδ μῆνες μέσα!

Ἡ γριά, ἀκουμπισμένη στο ψηλό, ξύλινο κανάτι, κρατάει τὰ λεπτά και τὰ δάκρυά τῆς τρέχουν βρόση. Θυμάται τούς κόπους τῆς, ὅταν εἶχε τδ παιδί στο σκολεῖο, τίς ἀγρύπνιες, τὰ κατὰ μεσημέρια τού θερισμοῦ, τίς μαριδάτικες νεροποντὲς στο σκάλο τῶν ἀμπελιῶν, και τδ σακκούλι τῆς ζητιανιάς στὰ γύρω χωριά κάποια δύστυχη ἐποχὴ. Ὅλα τὰ παλιὰ περασμένα βάσανα ἦταν σὺν ἕνα σύννεφο, βουρκωμένο στην ψυχὴ τῆς, και διαλυέται τώρα σὲ μιὰν ἡσυχὴ γλυκειὰ βροχὴ. Τδ παιδί γίνθηκε παληκάρι, τδ παιδί θυμάται! Κι' εἶναι κάτι σὰ φῶς γύρω τους, ἔτσι καθὼς ο γέρος πίνει ἀργὰ τδ κρασί του και τὰ θολὰ του μάτια κοιτᾶνε πέρα μακρὰ. Κι' εἶναι σὰ μιὰ ἀτμόσφαιρα γαλήνης ἱκανοποίησης, καθὼς τὰ δάκρυα τῆς γριᾶς κυλάνε γρήγορα γύρω στο ξύλινο κανάτι κι' ὡς κάτῶ στο παλιὸ σαρακοφαγμένο τραπέζι.

ΜΥΡΙΝΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ

Ήταν, θυμούνται, Κυριακή, λίγες μέρες μετά τα Χριστούγεννα. Το Σοματείο μας «ή Μελισσα» έκανε κείνο το άπλογμα το δέντρο των Χριστουγέννων για τα φτωχά.

Οι «Μελισσες», διασκορπισμένες γύρω-γύρω στα τραπέζια, περιπολούντα μία μικρά, πού μιλούσαν και γελοῦσαν, τρώγοντας τα γλυκίσματα τους.

Τό μάτι μου έπεσε σ' ένα μικρό ξανθό με γαλανά μάτια, όπου διάβαζες μία μελαγχολία πρόωγη για την ηλικία του.

Είχε πει τη σοκολάτα του, τύλιξε τα γλυκίσματά του στη χαρτινή πεσετίτσα του και καθόταν σιωπηλός· φαίνεται πως ή σκέψη του πετούσε μακριά, γιατί δεν έδινε καμιά προσοχή σ' ό,τι γινόταν γύρω του.

Αυτή τη στάση σ' ένα μικρό παιδί μιούσανε μεγάλη έντυπωση. Τόν πλησίασα και τόν ρώτησα αν έφαγε. «Η φωνή μου φαίνεται τον ξαφνισμα, γιατί σά να πετιόταν από όνειρο, σηκώθηκε και μου άπληνησε μ' ένα δειλό «μάλιστα».

Τότε τόν ρώτησα γιατί δεν έφαγε τα γλυκίσματά του, μήπως δεν του άρεσαν;

— Όχι, μου άπαντζ, αλλά θά τα φυλάξω για το μικρό μου άδελφό που είναι στο σπίτι.

Δέν ξέρω πως μου φάνηκε ή άπάντηση αυτή του μικρού. Για μία στιγμή πέρασαν απ' τόν νοῦ μου τὰ μικρά παιδάκια που περνοῦν τις γιορτές χωρίς γλυκίσματα, χωρίς παιγνίδια, και φαντάσθηκα τί λυπημένα που θά είναι βλέποντας τὰ συνομήλικά τους να παίζουν ευχαρίστημένα, και θαύμασα αυτό το μικρό που θέλησε να στερηθῇ ὁ ίδιος τὰ γλυκά του για να τὰ δώσει στον άδελφό του.

Έτρεξα άμέσως και τουφερα μερικά γλυκίσματα, λέγοντάς του ότι αυτά είναι για να τὰ φάγη κείνος, άφου ήθελε να κούψη τὰ πρώτα για τόν άδελφό του.

Επῆρε μία πάστα κι άρχισε να τρώη άργά-άργά.

Εγώ έφυγα για μία στιγμή από κοντά του, κι όταν επέστρεψα, τόν βρήκα να κάθεται μπρός στο πιάτο με τὰ γλυκά χωρίς να τρώει. Του είπα δυο τρεις φορές να φάγη και τάλλα κι επειδή δεν τάγγιζε του τάβαλα στην πεσετίτσα του, λέγοντάς του να τὰ πάρη στο σπίτι, να τὰ φάγη με τόν άδελφό του.

Κάποια φίλη μου, που με είδε νάσκολομαι έξαιρετικά μ' αυτό το μικρό, όταν της είπα τί συνέβη, μου είπε:

— Αφῆσε τον άφου δεν θέλει, φαίνεται πολύ πεισματάρος.

Δέν ξέρω γιατί αυτά τα λόγια μ' ελύπησαν. Ο μικρός αυτός που για πρώτη φορά έβλεπα, δεν μου φαινόταν όπως τόν χαρα-

κτήρισε ή φίλη μου. Τὰ μάτια του έδειχναν καλό χαρακτήρα. Όταν μοίραζαν τὰ παιγνίδια, τόν θυμήθηκα.

Πῆρα ένα τουφέκι κι έτρεξα και του τώδωσα, λέγοντάς του να τὸ δώσει του άδελφου του. Μ' ευχαρίστησε και προχώρησε να μῆ στη γραμμή του.

Τόν παρακολούθησα από μακριά, όταν τόν βλέπω να πέρνει τη μάλα που του είχε τύχει και να τὴ δίνει σ' ένα μικρό που έκλαιγε. Τόν πλησίασα και τόν ρώτησα γιατί έδωσε τὸ παιγνίδι του.

— Εγώ, μου άπόντησε, θά φύλαγα τὸ παιγνίδι μου για τόν άδελφό μου· άλλ' άφου μου δώσατε άλλο για κείνον, έδωσα τὸ δικό μου σ' αὐτό το παιδί που έχασε τὴ σφυρίχτρα που του τύχε.

Η άπάντηση αυτή του μικρού, που έδειχνε τόσο την καλή του καρδιά, ή μελαγχολική του στάση, μιούσανε τέτοια έντυπωση, που όταν τόν θυμηθῶ νομίζω ότι βλέπω τὰ δυο του μεγάλα μάτια, βαθισμένα στη σκοτεινή τους μελαγχολία, την τόσο άνεξήγητη για τὴν ηλικία του.

Ποιός ξέρει τί να σκεπτόταν, όταν γύρω του τάλλα παιδάκια γελοῦσαν κι έπαιζαν χαρούμενα.

Κάρμεν

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΖΙΛΑ

Κάθουμε να γράψω. Για κάμποση ώρα μένω μόνη χωρίς να μ' ένοχλεί κανείς. Αλλά να, σὲ λίγο άνοίγει ή πόρτα κι ένα κουδουνάκι διευθύνεται προς έμέ. «Ωρισμένος, είπα με τόν νοῦ μου, θάναί ή Ζιλά κι' έρχεται να μου κόνη συντροφιά όπως πάντα.

Δέν πρόφτασα να τελειώσω τη σκέψη μου, και μ' ένα έλαφρό πήδημα βρίσκεται στην καρέκλα που είναι δίπλα μου.

«Ας κάνω πὸς δέν τη βλέπω, για να μάριση ήσυχη. Για λίγη ώρα μένει με τὰ μάτια καρφωμένα, παρακολουθώντας τὸ γράψιμό μου. Αλλά φαίνεται δεν της πολυάρεσε αυτή ή σιωπή της μικρῆς μου γατούλας, κι' αποφάσισε να τη διαλύση με ένα μικρό χάδεμα στο χέρι μου. Δέν ήταν και πολύ μαλακό. Μ' έσπρωξε μάλιστα κι' έκανα μία μουντζούρα. Θυμωμένη έγὼ την κατεβάζω απ' την καρέκλα. Ξαναναβαίνει, την ξανακατεβάζω, ξαναναβαίνει. «Ε, κείνη την ώρα με φώναξε ή μαμμά, είδειμή θά τὴν έβγαζε έξω. «Όταν γυρίζω, τί βλέπω! τὰ μελάνια χυμένα και τὸ τετράδιο μέσ' στις μουντζούρες. «Α, μὰ δεν υποφέρεται αυτή ή Ζιλά, και δεν με νοιάζει τίποτ' άλλο, παρά πὸν δεν έχω άλλο μελάνι να τελειώσω.

Γεμάτη θυμὸ άφήνω και μελάνια και όλα, και τρέχω να βρω τὴ Ζιλά. Αλοίμονό της άμα τὴν πιάσω. Αλλά πὸν! ποιός ξέρει

που έχει κρυφτεί και σὲ πόσες ώρες θά ξαναφανεί πάλι! Αφήνω τὴ Ζιλά και τρέχω να μαζέψω τὰ χυμένα, ένὸς συγχρόνως στέλνω νάγοράσω μελάνι, για να ποτελειώσω τὸ γράψιμό μου.

Εγγλεζίτσα

ΤΟ ΝΗΣΑΚΙ

Νά, τὸ νησάκι τῆς χαρᾶς μέσ' του γιγαλοῦ τῆ μέση, χαμογελά στο άπειρο γαλάζιο, έκστατικό... ένα κομμάτι σύννεφο θαρρετὶ πως έχει πέσει, και ρίξωσε, και πέτρωσε άπάνω στον άφρό.

Στους Ισκιους του κάποια καλή νεράιδα μάς τραβοῦσε· γελοῦσε με τὸ γέλιο μας που γίνονταν τρελό, και με χαρά στην άμμουδιά τρελλά μάς κυνηγοῦσε, ή ξωτικόιδο πῶχει κρυφὸ παλάτι στο βυθό!...

Όσα σπιτάκια χτίζαμε με άμμο και πετριάδια, μ' ένα κομμάτι τῆς ψυχῆς στολίζαμε, πὸν κρύμα! για πάντα ίσως μάς έλειψε, και τὰ παλάτια τάδεια κάποια νυχτιά τὰ γκρέμισε ζηλιάρικο τὸ κύμα.

Κυρά τῆς Θάλασσας

ΦΙΛΙΑ

Με τὸ κλείσιμο του σχολείου στερηθήκα και τὴ Μαρίτσα. Δέν τὸν βλέπω τώρα, μὰ δεν παῖνω και να τὴν κρατῶ στο πὸ άσφαλισμένο μέρος τῆς καρδιάς μου.

Πέτος τὸν σχολείο μάς έβρλαν τὴ μία πλάϊ στην άλλη. Δέν είχαμε πολὺ καιρό πὸν γνωριστήκαμε, λίγες μέρες· μὰ κι' αὐτὲς έφτασαν για νά ένώσουν τις καρδιές μας σφιχτά τόσο, πὸν ὁ χρόνος δεν θά μπορούσε ποτὲ να τις χωρίσει.

Μέσ' στην καρδιά μου, απ' τὴν πρώτη στιγμή, φύτρωσε τὸ δεντρόκι τῆς φιλίας, και τώρα μεγαλώνει με τὴν άφοσίωση πὸν τὸ ποτίζω. Δέν χωρίζομαστε οὔτε λεπτό στο σχολείο.

Και τώρα... τώρα σάν κάθουμαι μόνη στο μικρὸ καταστόλι στο περβολάκι μας, ὁ νοῦς μου διαρκῶς μου φέρνει τὸ δημοφρο προσωπάκι τῆς. Και βλέπω μεμιάς τὸ κεφαλάκι κείνο με τὴ χωρίστρα στη μέση, να στρέφει σὲ μένα τὰ γλυκά του μάτια, να με κοιτάζει, νάνοίγει τὸ τριανταφυλλένιο στόμα και να με φωνάζει... Λυπημένη τότε συλλογιέμαι: «Τί κρίμα, τὸ κλείσιμο τὸν σχολείο μου στέρησε τὴ φιλία».

Εξυπνούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμμά δέρνει τὸ Μπέμπη. Κι' ὁ μικρός Μπέμπης τῆς λέει κλαίοντας:

— Μου λὲς πὸς με δέρνει γιατὶ μ' αγαπᾶς. Μὰ αγαπήμα εἶν' αὐτὸ ή δέριμο!;

(Γεγονός)

Ανοικιάτικη Βροχούλα

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο έπροκήρυξα ένα Διαγωνισμό Λευκῶν Λέξεων κι' ένα Ζωγραφικῆς. Σήμερα, πρὸς συμπλήρωση, προκηρύττω άλλους δυο. «Ε, τέσσαρες έκτακτοι Διαγωνισμοί, μαζί με τὸν τακτικό των Ασκῆσεων πὸν θά προκηρυχθῇ σὲ λίγο, και τὸν έκτακτο των Αύσεων, για τὸ καλοκαίρι σας είναι υπεραρκετοί. Πρώτα όμως θά κάμω

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΧΗΚΗ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Αντὶ τῆς σκηνῆς πὸν ὁ Πιπαιρικός συναντᾶται με τὴν κυρά·Αννού, ὅσοι προτιμῶν και θέλουν, μπορούν να εικονογραφήσουν τὴν χαρακτηριστική σκηνή στο Λύκειο, όταν σὸ σκοτεινὸ διάδρομο, ὁ φίλος μας σ' ένα ξαφνικὸ φῶς, πρωτοβλέπει τὰ «Μαύρα Μάτια». Θά τὴ θυμάστε βέβαια αὐτὴ τὴ σκηνή, όπως παρρηγράφεται στο Ε' Κεφάλαιο, (φυλ. 32, σελ. 377, στήλη γ'). Μόνον νάχετε ὅπ' ὅθει σας, ὅτι τὰ Μαύρα Μάτια, ή μικρή αὐτὴ βοηθητική δουλειά, ή συμπληρωτική ζαχαρόκλύττα είναι ένα κοριτσάκι 10-11 χρονῶν. Καί κοντά τῆς, έννοείται, θά φαίνεται κι' ή φρεχτή γριά με τὴν λάμπα στο χέρι.

Λοιπόν, καθάνας μπορεί να μὸς ζωγραφίσῃ ή τὴν μιά σκηνή, ή τὴν άλλην, ή και τις δυο, —χωριστά βέβαια, —για να διαλέξω και να συμπεριλάβω στο Διαγωνισμό τὴν πὸς επιτυχημένη του.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Κάθε διαγωνιζόμενος θά στείλῃ τρεις (3) φωτογραφίες με διάφορες σκηνές του υπαίθρου κατάλληλες για τὸ περιοδικό μας. Προτιμῶνται, έννοείται, σκηνές τὸν υπαίθρου από τὴν παιδική ζωή, αλλά χωρίς να είναι κι' άπαράτητο. Θέλω να πῶ ὅτι δεν θα ποκατασθῇ και μία σκηνή του υπαίθρου πὸν δεν βάζῃ παιδί.

Οι φωτογραφίες πρέπει να είναι μέτριες στο μέγεθος. Οὔτε πολὺ μεγάλες, ὅλλ' ὅλλε και μικροσκοπικές. Θά βραβευθῶν οἱ πὸς ὁμορφες στο θέμα κι' οἱ πὸς τεχνικῆς σκηνῆς έκτέλεσης. — (ζωηρές, καθαρές, με καλή φωτοσκίαση κτλ.)

Μὴν τις κολλήσετε σὲ καρτόν και μὴν τις βάζετε σὲ πασπαρτού. Νά τις στείλετε έτσι, άνάμεσα σὲ δυο καρτονάκια για να μὴν τσαλακωθῶν. Καί πῶς από καθεμιά να γράφετε τ' ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμο (δοῦ έχετε), τὴν ηλικία σας και τὴν διαμονή σας. καθώς και τὸν τίτλο, (δηλαδή τί παριστάνει ή φωτογραφία) και τὴν άπαράτητη σημείωση αν λάβατε μέρος και σ' άλλους Διαγωνισμούς Φωτογραφίας, και τί βραβεῖο ή Έπαινο πήρατε σὸν τελευταῖο.

Οἱ άλλοι ὅροι σεμμετοχῆς κτλ. είναι οἱ ίδιοι με τὸν Διαγωνισμό πὸν προκηρύχθηκαν στο προηγούμενο.

Προθεσμία: μέχρι 10 Ὀκτωβρίου.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Τὸ Καλοκαίρι στην έξοχή

Από ένα μόνο ποίημα θά μὸς στείλῃ καθάνας, — ένα μικρὸ ὕμνο τῆς καλοκαιρινῆς ζωῆς στην έξοχή, (σὲ βουνό, σὸν κάμπο ή στη θάλασσα. άδιάφορο.)

Τὸ ποίημα, γραμμένο σὲ χωριστὸ χαρτί, μόνο του, δεν πρέπει να έπερισσότερους από 24 μίχρους στίχους (ή από 12 μέτρους.) Τὰ έκτενέστερα θ' αποκλεισθῶν.

Οἱ Διαγωνιζόμενοι θά διακριθῶν τὸν δυο Τάξεις: Α' από 15 χρονῶν κι' άπάνω, από 14 χρονῶν και κάτω. Ὅστε άπαράτητο είναι να σημειώσετε και τὴν ηλικία σας. Έκτός απ' αὐτὴ, ὄνομα, ψευδώνυμο (δοῦ έχετε) και τὰ λοιπά, όπως και σὸς άλλους Διαγωνισμούς. Απαράτητη επίσης ή σημείωση αν λάβατε μέρος και σ' άλλους Διαγωνισμούς Ποιήματος και τί βραβεῖο ή Έπαινο πήρατε σὸν τελευταῖο.

Οἱ άλλοι ὅροι σεμμετοχῆς κτλ. είναι οἱ ίδιοι με τὸν Διαγωνισμό πὸν προκηρύχθηκαν στο προηγούμενο.

Προθεσμία: μέχρι 10 Ὀκτωβρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Αὐγούστου 1929

Δυο τυπογραφικά λάθη: —

Στὸ 34ο φυλλάδιο, οἱ δυο τελευταῖες σελίδες έχουν λανθασμένους αριθμούς. Αντὶ δηλ. 407 και 408, πὸν είναι οἱ σωστοί, ξαναπῆχαν κατά λάθος οἱ προηγούμενοι 405 και 406. Πρέπει να τὸς διορθώσετε με τὴν πένα σας, ὅσοι τουλάχιστο κρατεῖτε ταχυτικά τὰ φυλλάδια για να τὰ κάνετε τόμο. —Κι' ἐν' άλλω, σπουδαῖο. Στὸν «Πόλεμο» τοῦ κ. Τέλλου Ἀγρα, ὁ θεὸς πὸν τὸν άποκοιμίζον οἱ αἰνοί, δεν τὸν άποκοιμίζον στην έκκλησία οἱ πονεμένες φτωχές μαννάδες, άλλ' άπλοστατα ξυπνά. Κι' αὐτὸ να διορθώθῃ.

Από Διαγωνισμούς δεν θάστε δυο αρσενιόκοι. Με τὸς σημερινούς, έχετε τέσσερις για τὸ καλοκαίρι. Έκτός απ' αὐτούς, να κάνετε σιγά-σιγά κι' Ασκῆσεις, γιατὶ γρήγορα θά σὰς ζητήσω από μία Συλλογή. «Όσο γι' Αποτελέσματα, σὸ έρχόμενο θά δημοσιευθῶν τὰ τὸν Εὐδμήμον τοῦ 1928, και τὸ Σεπτέμβριο τὰ τοῦ Ἐπαύλου.

Σὲ συγχάριω, Καρμπομπά, για τὸν λαμπρὸ βαθμὸ πὸν πήρες, — τὸν τίτλο σου είναι χωρισμένη σὲ δυο, — και για τὸν τιμητικὸτατο Έπαινο κατὰ τὴν ἐπίσημη άπονομή τοῦ βραβεῖου και τὸν Έπαινον στοῦς καλύτερους μαθητές. Σὸς εὐχομαι, όταν θά πᾶς και σὸ στην Δ', να πάρῃς κι' αὐτὸ τὸ μεγάλο βραβεῖο τοῦ Δήμου σας. Με πολλή συγκίνηση διάβασα τὰ τῆς ὁράας τελετῆς σὸν άπόκοιμο τῆς εφημερίδας πὸν μὸς έστελεις.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Κι' εἰσπνᾶδα χρειάζεται, Οὐράνιον Τόξον, και πολυμάθεια, για να λύνῃ κανείς Ασκῆσεις. Με τὴ διαφορά, ὅτι άλλες άπαιτοῦν περισσότερη εἰσπνᾶδα (π. χ. τὰ Α'ρόπατα, τὰ Δημόδη Αίνεγματα, τὰ Λογοπαίνια, κτλ.) κι' άλλες πολυμάθεια, όπως τὰ Σχήματα, οἱ Α'κροστιχίδες, και καθέτης. Γενικῶς οἱ Α'σκῆσεις, επειδή άπαιτοῦν και τὰ δυο, εἰσπνᾶν και τὸ πνεῦμα, υποδοηθοῦν και τὴ μάθηση. Εγὼ φροντίζω πάντα νάχη από τὰ δυο εἰδη ή συλλογή κάθε φυλλάδιου, κι' έκτός απ' αὐτὸ, νάχη κι' Α'σκῆσεις εὐκολώτερες για τὸς μικρούς ή τὸς άπειρους άκόμη, — και νάξερει τί δύσκολος πὸν τὸς φαίνεται! — νάχη και δυσκολώτερες για τὸς μεγάλους.

Ναπολέον, παλιέ μου φίλε, χαίρω πολὺ πὸν άπεφάσισες ἐπιτέλους να μὸς γράψῃς. Θά είδες πῶς δεν είναι τόσο δύσκολο ὅσο σὸς φαίνόταν στην αρχή, και τώρα πὸν έκαμες τὴν αρχή, εἰπῆς να εξακολουθήσεις.

Δέν είναι μικρή, Αυσόχαρτο, ή προσομία τὸν Ασκῆσεων, δυὸ μὲνες. Αφίνω τώρα ὅτι οἱ Λύσεις είναι δεκτῆς ὡς να δημοσιευθῶν, και συνηθῆς ή δημοσίευσή γίνεται πολὺ πὸς άργά. Π.χ. μόλις σήμερα δημοσιεύονται οἱ λύσεις τοῦ 21 φυλλάδιου τῆς 27 Ἀπριλίου, ὅστε από δυο μῆνες. ή προσομία γίνεται τέσσερις. Ὅχι, σὲ γράμμα στη δημοτική, δεν ταираίξει να γράφῃς από πάνω: «ἐν Κερκύρα, τῇ...» γράφε: «Κέρκυρα, 3 Αὐγούστου». Στὸ Λεξικό τοῦ Βυζαντίου, άνάμεσα στοῦς Τιτάνες, δεν αναφέρεται κι' ὁ Α'τλας, γιὸς τοῦ Ἰαπετοῦ και τῆς Θέμιδος, κι' άρχηγός μάλιστα τὸν Τιτάνων στη μάχη κατὰ τοῦ Διός. Για τὴ γαλλική Ασκῆση έχεις δικιο: doux étre θέλει, κι' ὅχι douce, γιατὶ τὸ étre ὡς οὐσιαστικὸ είναι άρσενικό.

Έκαμα ένα λάθος: Σὲ κάποια άπάντησή μου, εἰσγύχασα τὴ «Φιλική Έταιρεία» τῆς Θεσσαλονίκης, ένα διαπλασιακὸ Σύλλογο πὸν εἰργάζεται τώρα δυόμιση χρόνια, με τὴ νεοσύστατη «Φιλική Έταιρεία τῆς Χ.Α.Ν.Θ.». Αλλά δεν θάρχσει σχέση μεταξύ τὸν δυο σωματείων κι' αὐτὸ να τὸ ξέρετε. Τώρα ή πρώτη «Φιλική Έταιρεία» μὸς παραπονιέται πὸς ἐπέτρεψα να ιδρυθῇ άλλος Σύλλογος με τὸν ίδιο ὄνομα. Αλλά είπα τόσες φορές ὅτι δεν άνακατεῖσαι στα τὸν Συλλόγων και φυσικά ὅστε άπαγορεύω τίποτα, οὔτε επιτρέπω.

Ωραίος Έπιστολάς μὸς έστειλαν αὐτὴν τὴν εἰδομάδα κι' οἱ εἰρη: Εὔα, Σοφιστής, Περιπλοκάς, Μῆλον τῆς Εἰδος, Μαγιάτικη Αὔρα, Ἀλ. Ζαχαρίου, Δουλοδάκι, Ρασουτίν, Ανθισμένη Λεμονιά, Μοῦσος, Εἰσπνᾶ Γατούλα, Σόβισελ, Πορφυρογέννη, Βασίλειος Μανεδών, Παρμυθένιος, Πισαρίκος, Αστραπόβροτος, Μυριέλλα, Πετροχελιδόνο, Ανεμόνι, Χαρά τοῦ Σπυτιού, Μαγική Νυχτιά, Στρανώ, Ελιάνα, Καφερέν, Έβελιν, Βίλλυ Ντὸς, Κυρά Φροσύνη και άλλοι, και άλλοι. πολλοί, άμέτρη-

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 4 Αὐγούστου, θάπαντῶ στο έρχόμενο.

τοί, πὸν δεν μπορῶ να τὸς άναφέρω, ένεκα ὁ νόμος... τοῦ άδιαχωρήτου. Στὸ έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὔδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοείται, αν δεν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι' άνατομίας ὁρ. 10. — Τὰ έγκρινόμενα ή άνανεούμενα Ισχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929. Όσα συνοδεύονται από Α'νθήκους εἰς άγόρια και ὅσα από Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα:

Κούκλα τοῦ Γιαλοῦ, κ. (ΕΛ). Μαγκάκι, κ. (ΔΚ). Χτυπημένο Πουλί, ά. (ΑΚ). Μονάκριβη, κ. (ΕΚ.) Παγκανίνι, κ. (βρόστε με). Αποροχάρης, ά. (ΓΧ). Ασλάν, ά. (ι).

Η Διάπλασις άσάζεται τὸς φίλους τῆς: Κουκλίτσα (έσταιλα τὸ κρανίο, λές, τὸ έβαλε έκαι ὁ Κίτδ· αλλά πὸν τὸ βρήκε· και γιατὶ να μὴ βάλῃ τίποτ' άλλο για σημαδι· υποθέσεις κάνουμε, αλλά τίποτα θετικό και βέβαιο) Τὸμ Μίξ (δεν άμφιβάλλω ὅτι τὰ παιγνίδια και τὰ μαθήματα σ' ἐμπόδισαν· χαίρεται σου στον πατέρα σου, στον καλὸ παλιὸ μου φίλο) Κυπριακή Μοῦσα (έσταιλα ὅτι εἰρήνη τῆς γράφει μου κι' έννοια σου εἰπὼ θά κρίνω και θά σοῦ λέω) Ταπεινή Ψυχούλα (ευχαριστῶ για ὅλα· ὅχι, δεν χρειάζεται καμμία άδεια για νάναφέρῃς στα Μ. Μυστικά σου μὴ τόσο κολακευτική γνώμη) Αδάμ (κάμτες ὅπως έξέρτε· δεν άνακατεῖσαι στα «συλλογικά»· σὰς ευχαριστῶ μόνο πὸν τόσο φροντίζετε για μένα) Δαγώνικο (σὲ συγχάριω για τὸν μεγαλύτερο βαθμὸ και γι' αὐτὰ πὸν σοῦ είπε ὁ κ. Παναγιώτης· ὅχι, διά τοῦ Γραφείου καμμία ανταλλαγή δεν γίνεται πῶς· τὰ σκότσα σου να μὸς τὰ στείλῃς να τὰ ιδῶ και, αν είναι πολὺ πιτυχημένα, μπορεί να δημοσιεύω καμμία σειρά) Πολωνέζα (θερμά συχαρητήρια για ὅλα· κι' εἰς άνώτερα!) Ηέτρον Ριονοί (πολὺ καλά τῆς άπάντησες: ὅσο μάγαποῦν, ὅσο με θέλουν τὰ παιδάκια μου, θά βάζω, θά ὁπάρχω· και φαντάζεται κανένας πὸς μπορεί νάρθῃ μέρα πὸν τὰ παιδάκια μου να μὴ μάγαποῦν;) Μάριον Μυροῖνη (πολὺ μ' ευχαρίστησε τὸ πρώτο σου γράμμα κι' εἰπῶς τώρα να μὸς γράφῃς συχνά· δεν παρακολουθῶσαι έκείνη τὴν ὁπόθεση και δεν ξέρω πὸς έχει άκριβῶς ή αντίληψη ὅμως τοῦ κ. Φ. ὅταν ὅτι σὲ γιατὸν τάκαμαν θάλασσα· τὴν ίδια γνώμη έξέφρασε κι' ὁ κ. Μανδᾶς πὸν είναι και γιατὸν) Χρυσόθρα (δεν πειράζει αν λείπει μὴ μόνο λέξη· ὅσο για τῆς Ασκῆσεις πὸν έχουν πολὺς αριθμούς, κάθε αριθμὸς θεωρεῖται ὡς μὴ χωριστὴ Ασκῆση, επομένως κι' ὡς μὴ χωριστὴ λύση· έτσι από 3

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τὸν κόπον καὶ τὸ έξοδον νὰ τὸ υπενθυμίζω στὸν καθέ-
να ιδιαιτέρως. Ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 244ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τοῦ-του αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου. (ΣΗΜ. — Τοῦ προηγουμένου ἡ προδεδειγμένη εἶναι μέχρι 3 Ὀκτωβρίου καὶ ὄχι 30 ὥπως κατὰ λάθος ἐτυπώθη.)

538. Δεξιόγραφος

Αὐτὸς εἶν' ὁ ἀντίθετος
Βεβαίως τοῦ Ἀράπη,
Κι' ἔχει καὶ μιὰ ξεχωριστὴ
Γιὰ τὰ λουλούδια ἀγάπη,
Γιατὶ μὲ κάποια ἂν στολισθῇ,
Πρωτεύουσα μιᾶς νήσου
Κεῖ-κάτω στὴ Μεσόγειο
Θὰ γίνῃ, — συλλογίσου!
Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

539. Συλλαβογράφος

Μὲ τὴν ἴδια τῇ σειρά
Ποῦχουν καὶ στ' Ἀλφαβητάρι,
Δυὸ ψηφία μοναχὰ
Καὶ συριστικὸ ἂν πάρῃ,
Κάνει ὁ λύτης στὸ λεπτό
Βασιλιά ἀρχαῖο γνωστό.
Ἑθνικὴ Πίστις

540. Μεταγραμματισμός

Τόχω στὸ δαχτυλίδι μου,
Πολύτιμο στολίδι μου,
Τοῦ ἀλλάζω τὸ λαιμό,
Καὶ στὸν Ὀρχομενόν,
—Τί ἐκόλυθ' δουλειά! —
Τὸ κάνω βασιλιά.

Ἡρῶ

541. Δημῶδες Αἶνιγμα

Πετεινὸς ἀναβρακάτος
Καὶ σιδερομουτσονάτος,
Ἄν τινάξῃ τὰ φτερά του
Θὰ συνάξῃ τὰ παιδιὰ του.

Γερανὸς

542. Χειρόμυλος

*
+ * * * *
+
* * * * *
* * + * *
* * + * *
* + *
+
* * + * *
* * + * *
* * + * *
* * + * *
* * + * *
* * + * *
* * + * *

Καθέτως : οἱ σταυροί, νανά-
χος Σπαρτιάτης* οἱ ἀστερίσκοι,
πατριάρχης τῆς Γραφῆς. Ὁρι-
ζοντίως, σταυροὶ καὶ ἀστερίσκοι
ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν : ὅρος
τῆς Ἑλλάδος, φωνήεν, νῆσος
τοῦ Αἰγαίου, ἐπίθετον δηλωτι-
κὸν χαρακτήρος, σύνδεσμος, σή-
φωνον, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης,
ἐλαφρὸς κρότος, πόλις τῆς Ρω-
σίας.
Ἑλιάννα

543. Κλίμαξ

Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει
γράμμα. Καὶ θάναγνωσθῶν ἐκ
τῶν ἄνω κατὰ σειράν : Ποτα-
μός, πλοῖα, νῆσος, ἀρχιπέλαγος
τοῦ Αἰγαίου, βασιλεὺς τῆς Αἰ-
γύπτου, ρωμαῖος Δῆμαρχος.
Μαγιολεῦλουδο

544. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰ-
κόνας

—Αὐτὸ τὸ φυτὸ εἶναι πολὺ κα-
κό, Νόνιο μου! Εἶναι δηλητήριο!
— Μὰ πῶς τὸ λένε;
— Σοῦ τὸ εἶπα.

Πολύφημος

545. Μικτὸν

ο-πλς-α-μ-αη-χρμς-ου-γγντ
Λάμπων Ἀστὴρ

546. Γριφός

Οἱμοι! τὰ σχῆμα τι
κρ' μὴ ζοῦν τοὺς ΛΟΓΣ
Χρυσὴ Ἀκτίς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

547. Calambour

Quelle difference y a-t-il
entre un peintre et un colf-
feur?
Μελαχροινεῦλα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 21

316. Ἀμφίραος (ἀμφί, α, Ρᾶ,
ὄς.) — 317. Κρηχιδὼν (Κάρ, χι,
Δῶν.) — 318. Κύπρος-Κύρος. —
319. Πίος, ποία, πῶν. — 320. Ε-
ΛΕΦΑΣ - ΚΥΘΗΡΑ ("ΕΚτωρ,
ΛΥκος, ἙΘιμον, ΦΗμη, ἈΡά-
χνη, ΣἈμος.) — 321. Κ Σ Σ
322. ΣΗΚΟΥ- Ε Κ Ο
ΑΝΑΣ ("Ησαῦ, Ρ Ι Μ
κυανοῖν, Οἶνος, ΚΑΛΑΜΟΣ
ῦσκα, ἀκοή, ναῦς.) Ι Θ Σ
— 323-325. 1, Ὁ Ρ Ο Ε
Ἀλμυρός, 2, Ὁ Π Σ Α
Σοφοκλῆς, 3, Τὸ Ἰωάννινα. —
326-330. μονή, μανία, ὁμήν,
μάννα, μνεία. — 331. Ὁ Διομήδης
διεκρίθη ἐν Τροίᾳ; (ο, δύο μὴ
δῖς, δι' ε, κριθῇ, ἐν, τρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 τὸ ἐλάχιστον τίμημα.
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παρὰ δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΘ' — 711]

Ἐνα γλυκὸ φωνοπουλάκι ἄς ἔρθῃ νὰ
τραγουδήσῃ τίς πιὸ θερμὲς μου
εὐχὲς στὴ γιορτῇ σου, ἀγαπημένη μου
ΝΙΣΣΕΙΑ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΗ

ΚΘ' — 712]

Ἐχαριστῶ ὅσους-ἐς μοῦ ἔστειλαν Μ. Μυ-
στικά. Θὰ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ περι-
μένουν λίγο; Γυρνώντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή,
ἀμέσως θὰ τοὺς τὰνταποδώσω.

Β. ΡΩΝΕΣΣΑ

ΚΘ' — 713]

Τί γίνεσαι, βρε Ἰάς; ποῖνα τὸ γράμμα
σου; Ἐβελλυν

ΚΘ' — 714]

Φὸν Μπύλωφ, δέχομαι ἀλληλογραφία.
Δ/ση; Ὅσους ἔστειλαν Μ. Μυστικά
εὐχαριστῶ πολὺ Ἀπὸ λοιποῦ περιμένω.
Ἀνταλλάσσω κάρτες ἡθοποιῶν καὶ τοῖππα
(ΚΘ' — 553).

Ραχίλντ, ἀκόμα νὰ περιμένω γράμμα
σου; Μπράβο. Βίλλυ Ντόβ

ΚΘ' — 715]

Διαπλάσσομε, μὴ ξεχνᾷς τὸν διαγω-
νισμό μου (ΚΘ' — 649).

Τρικαλινὸς

ΚΘ' — 716]

Μημίζα, Ἰούλιε Καίσαρα, Κυρά-Κυραλί-
να; ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια;
Μαγικὴ Νυχτιά, Ἐκάβη

ΚΘ' — 717]

Μυστικὴ Ἀστυνομία, πολὺ τὸ πῆρες
ἄπαν σου. Σὲ προκαλῶ νὰ μὲ ἀνα-
καλύψῃς; ἔάν ὄχι, εἶσαι ἡττημένη.

Ναπολέων

ΚΘ' — 718]

Στὴν ΤΡΕΜΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ καὶ ἐν γένει
σ' ὅλες τῆς ΜΑΡΙΚΕΣ, ΠΑΝΑΓΙΟΤΕΙ-ΙΔΕΣ
εὐχομαι ἀπ' τὴν καρδοῦλα μου χίλιες εὐχὲς.
ΟΜΟΡΦΗ ΚΟΥΚΑΙΤΣΑ

ΚΘ' — 719]

Τόσο γρήγορα μὲ λησιμόνησες, Ἑλλή-
ν Βάγια; περιμένω ἐπιστολὴν σου ἐξ-
παντός. Ἡ Δ/σίς μου εἶναι Ἀκριμάρι Θη-
δών. Τιμόκλεια

ΚΘ' — 720]

Διαπλάσσομε, ἐς. Μεγάλῃ χαρᾷ θὰ μοῦ
ἔφερνε τὸ τετραδιάκι σας. Δαφνούλα,
Ψαροπούλα, Τσπανοπούλα, Ἰρελλὸ
Φοιτητάκι, ἀλληλογραφεῖτε; Στείλετε
στὴ Δ/ση: Νίτσα Παισιόνη, Ταχυδρ. Κιβ. 201,
Λευκωσία Κύπρου.

Ἀφελῆς Κυπριοπούλα

ΚΘ' — 721]

Ὅλα τὰ φιλόφωνα παιδιὰ ὑποστηρίζουν
τὸ διαγωνισμό τοῦ «Βασιλείου τῆς Κυ-
ζίκου».

Φλώρης Ουδράνης

ΚΘ' — 722]

Βίλλυ Ντόβ, κρύβουμαι σὲ ψευτόνομα;
Ἐνῶ ἐγὼ σὲ ξέρω. Ἀν πιάσω τίς ἀπο-
καλύψεις... ΓειάΣΑΣ

ΚΘ' — 723]

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου : Σίσυφος
Σ—Χαζήππेत्रου, Μαῦρος Καβαλάρης—
Σπύρογλου, Βίμαρη—Μαδυτινός, Λαο-
ρα Λαπλάντ—Βολτέρρα. ("Ἐπεταὶ συνέ-
χεια). Βασίλει τῆς Γροβιάς, φυλάζου ἔχω
ἀντιπροσώπων.

Μαρκήσιος Σατωμπριάν

ΚΘ' — 724]

Λυγαρία=Ζαχαριάδου, Χαρτορίχτρα
=Νικολαΐδου, Χιονοσούλουδος=Πα-
ρασκευά, Μέλισσα=Ἀγγελόπουλου Τζο-
κόντα=Γαζή. ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ

ΚΘ' — 725/]

Κατέφθασα καὶ... τρέμετε, Μαγεμένο
Βασιλόπουλο, Κασσιόπη, Ἰνδιάννα, σὰς
ξέρω. Λαγτάρρα τῆς Ἐλευθερίας, γιατί δὲν
στέλεις κανένα σου γράμμα στὴ Διάπλασι;
ΚΥΠΗΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ

ΚΘ' — 726/]

Νοστιμούλη, γράμμα σταλὲν μοι ἐπε-
στραφῇ, τοῦ γραμματοκομιστοῦ μὴ
γνωρίζοντος τὴν Δ/σιν. Γράφε: Ἰωάννην
Κατσουλιέρην p. r., Χαλάνδριον.

Κουκίλα τοῦ Ἀάσου

ΚΘ' — 727/]

Πρωτοπαίνοντας στὸ Διαπλάσσομε,
χαμητὸ δλους-ἐς ἰδιαιτέρως Ἱταλι-
κόν, ΓειάΣΑΣ καὶ Ἀόρατον Ἀστυνομίον.
Ἰψοφίσιος Δῆμαρχος

ΚΘ' — 728/]

Διαπλάσσομε, ἐς, ποῖος-ἀ θ' ἄρνηθῇ νὰ
ἀλληλογραφεῖσῃ μὲ τὸν
Ἰψοφίσιον Δῆμαρχον

ΚΘ' — 729/]

Πρωτοπαίνοντας στὸν κύκλο τῆς Δια-
πλάσεως, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια,
καρτοῦλες μὲ δλους-ἐς ἰδιαιτέρως μὲ Ἑ-
ξυπνοῦλα, Δακρυομένη Ματιά, Ἀστέρτα τοῦ
Πόντου καὶ Κόρη τῆς Κυζίκου.

Ἰψοφίσιος Δῆμαρχος

ΚΘ' — 730/]

Ζουλεῖκα, Ἀνδalousία, Μυρίνη, Μουσ-
ατίς, Ἀμαρυλλίς, ἀνταλλάσσομε τετρα-
διάκια; Μαγικὴ Νυχτιά, Ἐκάβη

ΚΘ' — 731/]

Λευκή, Πατρινόπουλο, Κόκκινη Παπα-
ρούνα, Ταπεινὴ Ψυχούλα, Μή μου-Ἄ-
πτου, Ἀεροπόρε, Πεταλούδα τῆς Χαράς,
Ἀλκη, Μπουέ, Μυριέλλα, Γιόλα, Λυσο-
χαρτο, Χάρη Μιράντα, Βαρωνέσσα, Ἐν-
δοξε Σουλιάτῃ, Ἀετίδα: Τετραδιάκια εἰς
ἐστειλα πρὸ δύο μηνῶν, νὰ περιμένω ἀκό-
μη; Ἄν δὲν δέλετε νὰ στείλετε, ἐπιστρέ-
ψατε τὰ δικά μου (ΚΘ' — 89). Ἐκάβη

ΚΘ' — 732/]

Φαλκρικὴ Αὔρα—Κατίνα Μποτασκη-
Γεωργίου, Ἀβέρωφ

ΚΘ' — 733]

Πέτρο Ριονσαί, πότε θ' ἀρχίσῃ τὸ κυ-
νήγι;

ΚΘ' — 734/]

Ζητοῦμε εἰς ἀλληλογραφίαν τὸ Κλαμμέ-
νο Βιολί. Ξεφτέρει τῆς Ἱππερεῦ
Παγωνάτος

ΚΘ' — 735/]

Ρακέττα—Κακογιάννη, Αὔρα τοῦ Παγα-
σητικού=Μ. Κακισσοπούλου, Δὸν Φα-
σουλάκης=Ἀποστολάκη. ΤΡΙΟ

ΚΘ' — 736/]

Νησιωτοπούλα καὶ Παμπρόνηρη, μὴ
δὲν εἶπαμε πῶς ἦταν φιλοσοφία, ἀπο-
καλύψεις ἦταν.

ΖΙΖΑΝΙΑ

ΚΘ' — 737/]

Ἀλκη, (ἀν καὶ ἄργα), ἔπεςες ἔξω. Εἶπα
Ἄννα, μὰ ὄχι Σ... Μὲ χαρὰ μου διὸς
θὰ λάβω ἕνα σου τετραδιάκι — Σταράτῃ

ΚΘ' — 738/]

Πίστις-Πατρίς, δέχομαι καὶ σ' εὐχαρι-
στῶ, μὰ εὖ παρακαλῶ, στείλῃς μοι πρῶ-
τος. Πηλιορείτικο Κεράσι, ἀλληλογρα-
φεῖτε: Δ/σις: Ἀνδία Μπιάννα Κωνσταν-
τίνη, (διὰ Σταράτῃν), Χαλέπα, Χανιά Κρη-
τῆς. ΣΤΑΡΑΤΗ

ΚΘ' — 739/]

Νησιωτοπούλα, Βαρωνέσσα, Ροδο-
δακτυλε Ἡῶ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυ-
στικά: Δ/σίς μου: Γεράσιμον Ζερβόν. Κά-
λυμνον. Κασσιόπη

ΚΘ' — 740/]

Ὅσα Διαπλάσσομε, ἐς μοῦ ἔστειλαν τε-
τραδιάκια ἢ γράμματα ἄς δεχθῶνται τὰ
εὐχαριστῶ μου ὅλα. Κι' ἄς μοῦ γράψουν
τώρα στὴ νέα Δ/ση: Β. Ι. Πόδο-Ρεσάντ,
Μυτιλήνη, διὰ: Ἐξυπνοῦλα

ΜΗ ΑΔΕΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγ-
γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως,
πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμέ-
νη ταϊνία, ἀπ' αὐτὴς πρὸ σας στέλλομεν τὸ
φυλλάκι εἰς δόξα.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ;

Εἶναι ἀπλούστατο : Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους πε-
ρισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή,
ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ κ' ὅπου θὰ μείνετε, — γιὰ νὰ
περάσετε τίς Διακοπές.

Κε' ἕνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου ἀρ-
κεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθι-
στορήματα του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει.

Τυποκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια
συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν
προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!